

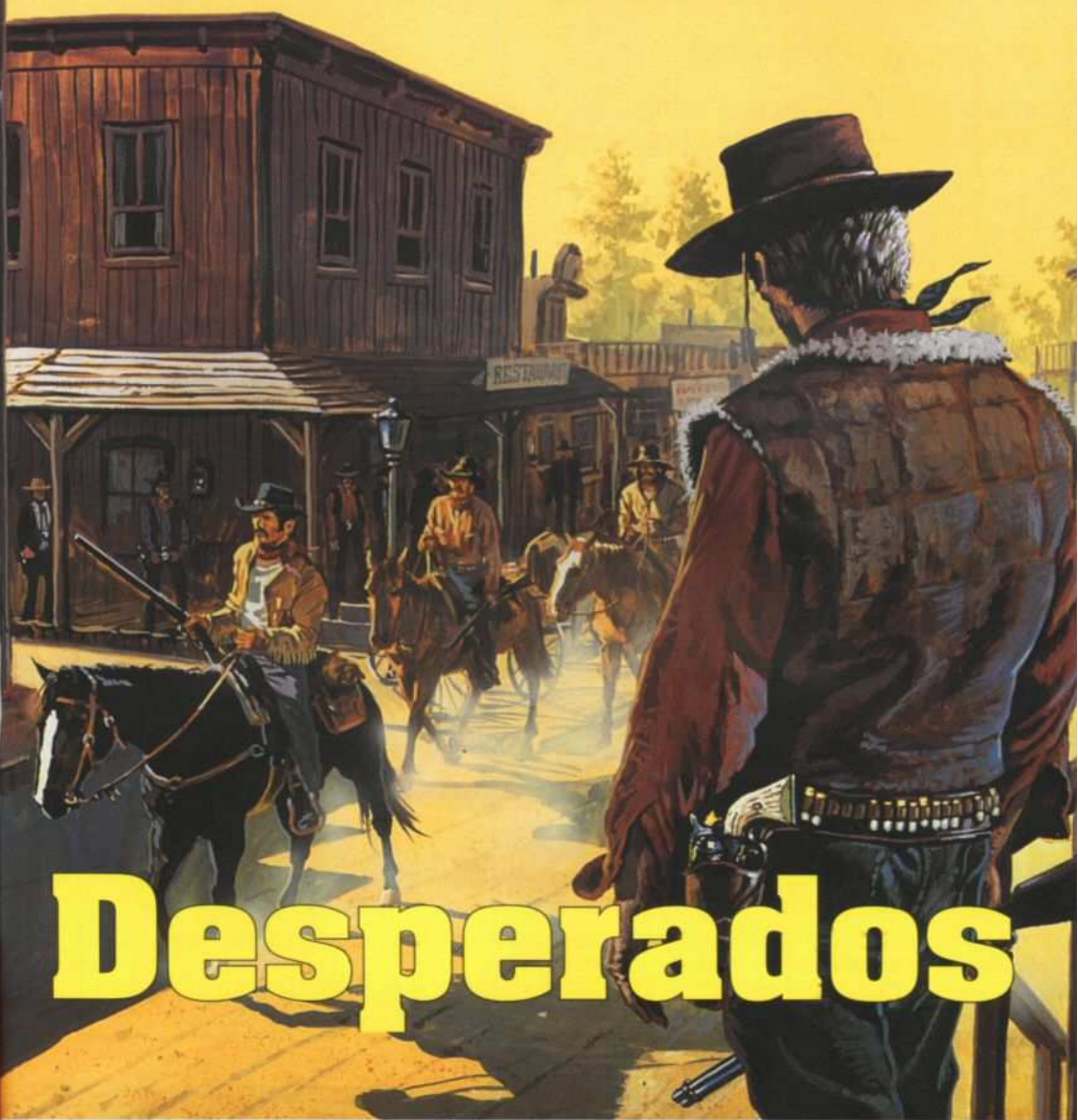
Sv. 072 32 Kč

WESTERN ★ WESTERN

MOBA®

HRA
O CENY
UVNITŘ

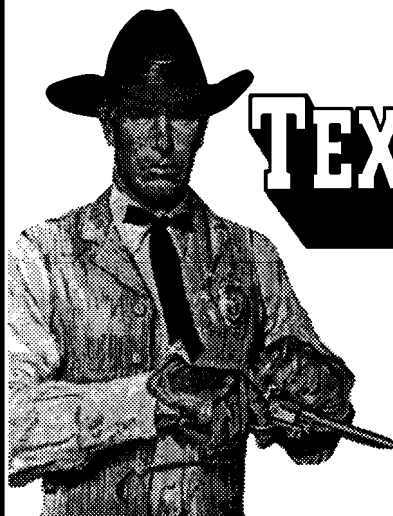
TEXAS-MARSHAL

Desperados

Slovensko Sk 45 (doporučená cena), země EU 1,50 €

Kód 072 B

TEXAS-MARSHAL

DESPERADOS ☐

William Scott

John Hunter spatřil jezdce. Bylo jich šest. Kopyta jejich koní vířila prach. Farmář poznal prvního z nich, který je vedl. Byl to Wyatt Holden, předák ranče Waycross.

Hunter věděl, co je sem přivádí. Ranč Waycross převzal jeho závazky vůči bance v Borgeru, když nebyl schopen splácet úvěr. A už včera poslal správce ranče Jesse Snyder jezdce, aby mu vyřídil, že má dvacet čtyři hodin na to, aby opustil své pozemky.

John Hunter nechal lhůtu uplynout. A teď přijížděla smečka pistolníků. A s nimi také násilí a nenávist...

Hunter držel winchestrovku oběma rukama šikmo před hrudí. Čekal na Holdena a jeho doprovod ve dveřích. V kuchyni zaujal pozici Joey. Chlapec měl devatenáct a měl strach. Strach z této smečky dvounohých vlků, kteří pomalu vjížděli do dvora.

Hunter nabil. Do klapotu kopyt se ozvalo suché kovové cvaknutí. Farmářovy oči byly jako kousky žuly. Nebyl ochoten tak snadno zmizet z tohoto místa. Sucho minulého roku zničilo jeho sklizeň. Mluvil s bankéřem a požádal ho o odklad splátky. Ale Rufus Forsyth zůstal neoblomný. Hunter byl přesvědčen, že Forsyth je spolčen se Snyderem z ranče Waycross.

Jezdci zastavili uprostřed dvora. Zvířata podupávala na místě a švihala ohony. Ozvalo se jasné zařetání. Udidla chrastila.

Wyatt Holden se opřel oběma rukama o sedlovou hrušku, nachýlil poněkud hlavu a pronesl: „Ty jsi ještě tady... To byla velká hloupost, žes nezmizel. Teď to pro tebe bude těžké.“

„Jestli se pokusíš slézt z koně, můj syn do tebe napálí kulku. A já také začnu střílet. Někteří z vás jistě půjdou do kytek, než se vám podaří mě dostat.“

Jako by chtěl podpořit slova svého otce, trhl Joey Hunter nabíjecí pákou winchestrovky. Stál u okna. Jeho pušky mířila na smečku jezdců.

„Dopouštíš se zločinu Huntere. Tuto zemi zákonně získal ranč Waycross, ty tady už nemáš co dělat. Máme snad zavolat šerifa z Borgeru? Měj rozum, Huntere. Jistě se na této zemi najde jiné místo, kde by se ti dařilo...“

„Mluvíš do větru, Holdene. Vyříd' Snyderovi, že je to mizerný loupežník. Waycross mě šikanoval celé roky a teď chce mě a mého syna vyhnat i z toho kousku země, z kterého jsem vlastníma rukama udělal to, co je – úrodnou půdu... Nenechám se zahnat jak prašivý pes.“

Přemohl ho vztek. Namířil pušku a vypálil kulku mezi kopyta Holdenova koně. Zvíře zafrkalo a uskočilo stranou. Holden ho pevnou rukou uklidnil. Ozvěna výstřelu se rozplynula v pahorcích.

Kovboji, kteří přijeli s Holdenem, sáhli po zbraních.

Ale Hunter již dobil. Rozkročen stál na místě. Z každého rysu jeho tváře vyzařovala nekompromisní tvrdost.

Holden zdvihl pravou ruku. Jeho muži se zarazili. Předák řekl: „Nechceme nic vyprovokovat. Proto se tady nebude konat žádná přestřelka.“ Jeho pohled se zabodl do Huntera. „Přijedeme se šerifem, Huntere. Jsem zvědav, jestli se postavíš se zbraní v ruce i zákonu.“

John Hunter stiskl rty a nic neříkal. Jeho levice svírala pažbu pušky. Pravou ji držel za krček. Tři prsty vězely v nabíjecí páce, ukazovák spočíval na spoušti. Vyzařovala z něj neochvějná odvaha.

Wyatt Holden otočil koně za pravou rukou a pobídl ho. Jeho muži ho následovali. Lehkým klusem vyrazili k pahorkům, mezi nimiž tekla Horse Creek. Za pár minut zmizeli z dohledu.

Hunter sklonil pušku.

„Oni se vrátí,“ řekl Joey. Jeho slova zněla jako předpověď. Jeho hlas prozrazoval napětí.

„Jistěže se vrátí,“ potvrdil jeho otec klidným hlasem. „A příště to nebude tak snadné. Počítám, že bude ve vzduchu létat olovo.“

„My ale nemůžeme vyhrát, tati. Proč nezmizíme? Pojdme do Nového Mexika nebo nahoru do Kansasu. Býval jsi kovbojem a jistě bys našel práci. A já také...“

„Já zůstanu tady!“ přerušil ho otec. „I kdyby to mělo být šest stop pod zemí.“

Znělo to definitivně. Chlapci přejel mráz po zádech. Cítil se mizerně. Poslední slova jeho otce zněla jako zvěst

o smrti a zmaru...

Wyatt Holden vykřikl: „My si nepotřebujeme brát na pomoc zákon. Ten pitomec neslyší na nic, takže mu pomůžeme. Počkáme, až bude tma a pak se vrátíme na jeho farmu. Hunter bude litovat, že zůstal.“

„Tma bude tak za dvě hodiny,“ prohlásil jeden z jezdců.

„Nevyplatí se vracet se na ranč,“ zabručel Holden. „Pojedme na ranč Sandy Arroyo. Stan Corda s námi jistě nechá jet další dva nebo tři lidi.“

Jeli k Paloduro Creeku, kde ležel vedlejší ranč patřící k Waycrossu, což byl jeden z hlavních rančů Panhandle Cattle Company. Předákem tu byl Stan Corda.

Dorazili na ranč asi za hodinu. Byla tam dvoupatrová hlavní budova, nízká, dlouhá ubytovna mužstva, stodoly, stáje, kůlny a ohrady, v nichž pobíhali koně. Ranč zaměstnával dvacet kovbojů a mohl si dovolit, i když to byl jen vedlejší ranč, konkurovat mnoha rančerům v kraji.

Smečka jezdců přijela před hlavní budovu. Na verandu vyšel muž. Zdvihl ruku na pozdrav. „Co vás sem přivádí, Wyatte?“

Holden a jeho muži slezli z koní. Předák vyšel po čtyřech schodech na verandu, podal Cordovi ruku a řekl: „Jedeme z Hunterovy farmy. Jeho pozemky přešly do vlastnictví našeho ranče. Hunter je ale odmítá opustit. Čekal na nás s puškou v ruce. Počkáme, až padne tma...“

„Nařídím kuchaři, aby vám nachystal pořádnou večeři,“ prohlásil Corda. „S prázdným žaludkem se nebojuje dobře.“

„Já si nemyslím, že dojde k boji,“ odvětil Holden. „Hunter se nestačí ani vzpamatovat. Já ho odsud vyženu bičem.“

Přiblížilo se několik pomocníků, aby převzali koně a postarali se o ně. Jezdci šli ke studni, aby si spláchli prach z obličeje a uhasili žízeň.

Corda pokynul Hunterovi, aby šel do domu. Vešli do haly, v jejímž středu stála kolem masivního stolu těžká sedací souprava. Na zdech visely staré zbraně. Do prvního patra stoupalo z haly schodiště.

Muži se posadili.

„Proč nepošťveš na Huntera zástupce Finneganova? Vždyť by ho musel vykázat. Hunter by se mu neodvážil postavit. Bylo by to legální.“

„My to zvládneme po našem způsobu. Nemusíme obtěžovat Finneganova. Ať je to příkladem ostatním zahnojencům, že s rančem Waycross nejsou žerty.“

„Chceš drink?“

„Rád.“

Byla tma. Na nebi visela těžká pokrývka mraků, která nepropouštěla světlo měsíce. Tiché šelestění větru se neslo nocí. V porostu na březích to šustilo. Kdesi zavyl kojet.

Udeřila hodina nočních jezdců.

Přiblížili se k farmě na tři sta yardů, pak sesedli a dál se kradli pěšky. V rukou měli zbraně. Nikdo se nesměl postavit ranči Waycross. A pokud to udělal, musel krvácet.

Obklíčili farmu. Pod jejich kroky skřípal písek. Vrzala kůže jezdeckých holínek, tiše chrastily ostruhy.

John Hunter a jeho syn, kteří leželi v postelích a spali, nic neslyšeli.

Dveře do domu byly zajištěné. Byly zhotoveny z hrubých prken. Wyatt Holden je bez váhání vykopl. John Hunter se posadil na posteli. Obklopovala ho tma. V kuchyni to zarachotilo. Natáhl se po pušce, která stála

opřená vedle postele, a vstal.

Joey se vyděsil, ale také okamžitě uchopil pušku a vstal. Když otevřel dveře, vyšlehl proti němu výstřel. Viděl plamen z hlavně, ucítil mocný náraz do ramene a byl sražen nazad. Ze rtů se mu vydral výkřik. Puška mu vypadla.

„Tati!“ vykřikl chlapec. „Dostali mě! Pane Bože, moje rameno, mám v něm díru!“

Jeho poslední slova zanikla v práskání dalších výstřelů. Kdosi ho nakopl do boku. Pak se ozval hrubý hlas: „Vzdej se, Huntere! Chceš, abychom odstřelili tvého syna?“

„Vy špinaví bastardi!“ zařval Hunter. Jeho puška dopadla na zem.

Johna Huntera se chopily pevné paže a vyvlekly ho z domu. Venku ho srazily do prachu.

V domě se rozsvítilo. Někdo popadl Joeyho za noční košili a zdvihl ho na nohy. Chlapec si tiskl ruku na zraněné rameno. Mezi prsty mu prýštila krev. Bolestí křivil obličej. Doklopýtal k židli a posadil se. V místnosti s ním byla dva muži. Jeden z nich řekl: „Za to poděkuj svému tvrdohlavému tatíkovi. Ale Holden mu tu paličatost vyžene z hlavy. Roztrhá ho na kusy.“

To už se ale z venku ozýval pokřik. Práskl bič. Pak se ozval bolestivý výkřik.

Joey vstal a klopýtal ke dveřím. Venku spatřil děsivý obraz. Chlapi z ranče Waycross utvořili kruh. V jeho středu klečel na zemi jeho otec. Světlo lucerny osvětlovalo scénu, postavy mužů vrhaly dlouhé stíny. Vzduchem zasvištěl bič. John Hunter vykřikl. A pak stále znova. Pak ležel na zemi a neposlouchaly ho ruce ani nohy. Padl na obličej. Dech měl chrčivý. Jako šedá mlha se k němu plížilo bezvědomí. Bič znovu zasvištěl. Hunter už neměl ani sílu křičet. Ze rtů se mu vydralo jen zachroptění.

Holden konečně přestal. Podal bič jednomu z kovbojů,

který ho smotal. Holden se postavil nad Huntera, dloubl do něj špičkou boty a zavrčel: „Zítra ráno ať jsi odsud pryč, Huntere. Jestli ne...“

Holden pokrčil rameny a odvrátil se. To, co nevyslovil, bylo výmluvnější než všechna slova a děsivé ve své jednoznačnosti.

Odjeli z farmy. Také dva muži, kteří čekali uvnitř, zmizeli. Joey šel ven k otci. John Hunter tiše sténal. Jeho prsty se zabořily do prachu, ramena se mu chvěla. Kovboji zmizeli ve tmě. Jejich kroky utichly.

„Tati,“ zašeptal Joey. „Ti prokletí darebáci...“

„Za to Holden zaplatí,“ zachroptěl John Hunter. „Já ho za to zabiju, i kdyby to bylo to poslední, co v životě udělám. Zemře.“

„Tati,“ zamumlal Joey. Celým tělem mu probíhaly vlny bolesti ze zraněného ramene. Každým úderem srdce prýštila z rány krev. Málem to přemohlo mladíkovo sebeovládání, ale donutil se ke klidu a chladnému rozumu. „Pomůžu ti vstát, tati. Musíš – musíš mě obvázat a pak půjdeme pryč. Jestli se ti darebáci ráno vrátí, zabijí nás.“

John Hunter se vyhrabal na nohy. Ve svitu lucerny, která zůstala stát na dvoře, spatřil Joey krvavé šrámy v otcově obličejí. A viděl i něco dalšího. Viděl oheň nepotlačitelné nenávisti ve farmářových očích. Žhnula v nich smrtící posedlost.

John Hunter stál na nejistých nohou. Zasténal. Jeho pěsti se zatínaly. V obličejí mu ostře vystoupily lícni kosti. „Pojďme dovnitř,“ zabručel, „tam jsou obvazy...“

Kulka zůstala v rameni. „Zítra tě odvezu k doktorovi do Canadian,“ řekl John Hunter. „A pak...“

„Co chceš dělat?“

„Zabiju Holdena. A nejen jeho. Zaplatí za to všichni. Snyder, Forsyth, ti darebáci, kteří přijeli s Holdenem.“

Všechny je poznám. Ti svinští bastardi...”

Joey se vyděsil. Hlas mu odepřel poslušnost. Teprve napodruhé vykřikl: „To je šílenství, táto. Poženou tě jako vzteklého psa a nakonec tě zabijí. Prosím tě...”

John Hunter ošetřoval svého syna. Jeho rány pálily jako oheň. V jeho špinavém obličejí vyryla bolest a nenávist hluboké linie.

Když syna ošetřil, vyšel ven. Vyvedl ze stáje koně a zapřáhl ho do farmářského vozu. Pak se vrátil do stavení. Joey seděl na židli u stolu. „Jdeme.”

Joey vstal, Hunter vzal obě pušky. Ze skříně vytáhl několik dolarů a zastrčil je do kapsy. Joey už byl venku. Hunter uchopil lucernu stojící na stole a mrštil jí proti zdi. Sklo se s třeskotem rozlétlo. Místností se rozlil pach petroleje a vzápětí se po zemi rozběhly namodralé plamínky. Hunter se otočil a vyšel ven. Chtěl již jen pomstu. Nepřemýšlel o tom, co se stane potom. Uvažoval jen o přítomnosti, budoucnost si neuměl přestavit. Ani se o to nepokoušel.

Joey už vylezl na kozlík.

Louže petroleje v kuchyni vzplála jasným plamenem. Ze dveří a oken vycházela záře. Oheň se rychle pustil do dřevěného nábytku. Již po chvíli vyrazily plameny ze dveří a oken, doprovázeny hustým dýmem. Brzy už celý dům plál jako hromada suchého kletí.

John Hunter vylezl na kozlík. Odložil pušku a uchopil opratě. „Nejenže ty darebáky postřílím, taky si vezmu, co mi náleží.”

Joey to slyšel a zmocnil se ho strach z budoucnosti...

John Hunter vyčkával. Ranč Waycross ležel u Wolf Creeku. Začínalo svítat. Farmářovo srdce bylo z kamene,

jeho duše otupěla. Uplynulé noci se v něm cosi zlomilo. Měl v sobě už jen nenávist. Byl ochoten kvůli ní vraždit.

V Canadian si koupil koně. Joey zůstal ve městě. Potřeboval klid. Doktor mu kulku úspěšně vyřízl.

Ranč se probouzel. Do dvora vycházeli kovbojové a umývali se u studny. Jejich hlasy se nesly až k Hunterovi. Smáli se a pokřikovali. Hunter zatnul zuby. Čekal trpělivě. Kovbojové zašli zpět do ubytovny a po chvíli zamířili už oblečení do jídelny, kde na ně čekala snídaně.

John Hunter stále vyčkával. Bylo stále více světla a noc zmizela na západě. Jeho winchestrovka byla nabitá. To, co měl v srdci, bylo ale nebezpečnější než puška v jeho rukou. Byla to touha zabíjet...

Někteří kovbojové zamířili k ohradě, osedlali koně a rozjeli se pryč. Pak Hunter uviděl člověka, na kterého čekal.

Wyatta Holdena!

Vyšel z nevelké budovy, kde se nacházela i jeho kancelář. Byl to přístavek u hlavní budovy a on zde obýval dvě místnosti.

Vyšel do dvora, rozhlédl se a pak zamířil ke dveřím správní budovy.

Hunter přiložil pušku k rameni. Jeho tvář byla jako vytesaná ze žuly. Jeho pohled se upíral přes mířidla zbraně na předákova záda.

Stiskl spoušť až ke kritickému bodu a zadržel dech. Práskl výstřel. Holden dostal strašný úder mezi lopatky a zhroutil se jak zasažen bleskem. Když dopadl na zem, byl již mrtev.

Před Hunterovým obličejem se rozplynul obláček kouře. Sklonil pušku. Bez hnutí mysli zíral na ranč. Z ubytovny mužstva vyběhlo několik kovbojů. Další lidé vyběhli ze stáje. Z hlavní budovy vyšel Jesse Snyder. Muži se sklonili nad předákem.

Hunter zkřivil tvář. Dobil a znovu zamířil. Jeho oko se přes mušku upíralo na Snydera. Dával si načas. Pak vypálil. Snyder se chytil za hrudník, protočil se kolem své osy a klesl k zemi.

Sklonění muži sebou trhli. Hleděli směrem, odkud přišel výstřel. Ozval se hlas vykřikující nějaké příkazy. Muži se rozběhli všemi směry a skryli se.

John Hunter si odplívl, odplížil se nazpět, a když by z dohledu, napřímil se a rozběhl se ke koni. Za chvíli již ujížděl pryč. Dostal se k Northrun Creeku a v jeho korytě se pustil na jih. Tak nezanachával stopy...

Kolem poledne byl v Canadian. Neměl tolik peněz, aby Joeymu najal pokoj v hotelu. Proto musel chlapec zůstat v nájemní stáji. Stájník proti tomu nic neměl, takže si Joey lehl na seník, aby si odpočinul.

Hunter sesedl ve dvoře. Odvedl koně do stáje. Přivítal ho pach koňského potu, hnoje a sena. Bzučely tam mouchy. Koně šlehali ohony. Stájí se neslo frkání a podupávání kopyt.

Pacholek právě uklízel jedno stání. Odložil vidle a vyšel Hunterovi vstříc. Měřil si ho zpod podmračeného čela. „Byl jste pryč celou noc a půl dne. Dostal jste se do problémů?“

Znal celou historii od Joeyho. John Hunter s ním o tom nemluvil. Z farmáře vyzařovalo cosi, co stájníkovi nahánělo hrůzu.

Hunter neodpověděl. Jenom řekl: „Zapřáhněte mi prosím koně do vozu a hoďte na korbu nějaké seno, aby na něm mohl Joey ležet. Odjíždíme.“

„Doktor říkal, že váš syn by měl být nejméně týden v klidu.“

„Na to nemůžu brát ohled.“

Stájník se s pokrčením ramen odvrátil. Hunter se mu vůbec nelíbil. Z očí mu hledělo cosi zlého a

nevypočitatelného. Jeho pohled stájníka varoval.

Joey slezl po žebříku dolů. Zraněné rameno mu bránilo v pohybu. Pod očima měl temné kruhy. Sotva v noci zamhouřil oči, byl bledý...

Jeho otec se na něj obrátil. Farmářův obličej byl hranatý. Šedé strniště činilo osmačtyřicetiletého farmáře mnohem sešlejším. Kývl na chlapce a řekl: „Mizíme na západ. V Novém Mexiku nebo v Arizoně začneme znovu. Vždycky existuje nějaké východisko.“

Stájník napínal uši, zatímco vyváděl koně ze stáje.

O čtvrt hodiny později nechali Hunter se synem město za zády. Jeli podél Canadian River na západ. Souběžně s řekou se tím směrem táhla cesta. V keřích na břehu bzučely včely a zpívali ptáci. Vypadalo to na velmi horký den. Vzduch nad pahorky se tetelil. Krajina působila mírumilovným dojmem.

Když už je nikdo nemohl z města vidět, odbočil Hunter na jih. Joey, který ležel na seně, se na nic neptal. Jeli podél Saint Claire Creeku.

John Hunter zastavil v kopcích. Uchopil pušku a vystoupal na jeden z kopců. Nad ním se prostíralo modré nebe. Jen na východě viselo několik bílých mraků. Slunce putovalo k jihozápadu. Hunter vyčkával...

Trvalo asi hodinu, než se v dálce vynořilo několik černých bodů, které se blížily po jejich stopě.

Vrahův obličej se zachmuřil. Když prohlásil, že pojedou na západ, chtěl tím dát falešnou stopu. Ovšem muži, kteří je pronásledovali, na to neskočili. Divoké odhodlání mu hledělo z tváře. Rázně trhl nabíjecí pákou a zarazil náboj do komory. Chvilí to trvalo, než jezdce viděl zřetelněji. Blížili se cvalem. Bylo jich půl tuctu. Muži z ranče

Waycross. Hunter namířil. S neoblomným klidem na ně hleděl. Klečel vedle balvanu na vršku kopce. Kolem rostly trnité keře. A pak byli už jen dvě stě yardů pod ním. Hunter se zaměřil na prvního. Se zaburácením pušky se jezdec zřítíl z koně. Ostatní okamžitě zastavili.

Ovšem než stačili zareagovat, padal ze sedla i druhý muž. Ostatní se vzpamatovali. Seskákali ze sedel a rozběhli se do úkrytů.

Hunter vstal, seběhl z kopce, vyskočil na kozlík a práskl bičem. Kůň zabral. Zaskřípěla kola, vůz se natrásal a poskakoval...

Jezdci z Waycross zanechali pronásledování, jak Hunter brzy poznal. Naplnil ho divoký triumf. Uskutečnil část své pomsty. Nyní byl na cestě do Borgeru, aby dokončil pomstu úplně.

Když dorazil do města, byla už tma.

Nechal vůz kus od města ve skupině hustých keřů. Joey, který ležel na korbě v seně, spal. Oslabila ho ztráta krve. Přemohly ho mráкотy.

John Hunter šel do města pěšky. Ze saloonu se nesl zvuk klavíru a houslí a povyk opilých mužů. Na ulici nikdo nebyl. Mezi domy se již uhnízdlily stíny noci. Působily zlověstně.

V domech plála světla. Hunterův cíl byl bankéřův dům. Plížil se kolem ohrad s ovceři, prošel zahradou a přešel plot. Pak stál ve dvoře Forsythova domu. Zadní dveře byly zamčené. Hunter se vydal k přední straně. Ale tam bylo také zavřeno na závoru. V prvním patře se svítilo ve dvou oknech. Hunter se vrátil do dvora. Vedle zadních dveří bylo další okno. Bez váhání ho rozbil pařbou, sáhl dovnitř a otočil kličkou. Otevřel okno a vzápětí stál v temné chodbě. Jeho oči si rychle přivykly na nedostatek světla. Viděl obrysy předmětů.

Zdálo se, že nikdo v domě neslyšel zařinčení střeplů. Ve

tmě spatřil schodiště. Vyšel po něm nahoru. Schody pod jeho kroky vrzaly. Každý zvuk mu v tichu připadal příšerně hlasitý. Každou chvíli se zastavoval a zadržoval dech.

Pak byl nahoře. Pode dveřmi spatřil pruh světla. Slyšel z místnosti nějaký hlas. Hunter se k těmto dveřím přiblížil. Byl to mužský hlas. Pak se ozvala i žena. Zdálo se, že vedou živou diskusi. Hunter položil ruku na kliku...

Vešel do místnosti. Byl to obývací pokoj manželů Forsythových. Seděli v křeslech. Rufus Forsyth měl před sebou na stole rozevřené noviny. Bankéř vyskočil z křesla. Jeho žena ztichla. Zaraženě hleděla na vetřelce.

„To jste vy!?“ vykřikl Forsyth. Ztuhl na místě jakoby připraven ke skoku. Oči mu neklidně těkaly.

„Ano, já,“ odsekl farmář hrubě. „Hlavně nekřičte o pomoc. To by se vám vymstilo.“

Namířil od boku na bankéře. Jeho ukazovák se zkřivil kolem spouště.

„Co – co tady chcete?“ zasupěl Forsyth. Cukal mu koutek.

„Dlužíš mi peníze za moji farmu, Forsythe,“ zavrčel Hunter. „Za farmu, kterou jsi mi spolu s Jessem Snyderem ukradl.“

„Ale...“

„Drž zobák. Půjdeš se mnou do banky. Vyplatíš mi deset tisíc dolarů. Mizím odsud. Potřebuju peníze pro nový začátek.“

„Vy jste se zbláznil. Bude vás stíhat zákon...“

„Jistě. Poslal jsem totiž Snydera a jeho pravou ruku Holdena do pekla. S těmi jsem už zúčtoval. Jdeme, Forsythe. A vám, paní, radím být tiše. Jestli poběžíte za Finneganem, váš manžel zemře. To vám garantuju.“

Forsyth stál jak přibitý. Zatínal zuby. Hlasitě oddechoval.

„Hni sebou. Jdeme!“

Bankéř vykročil. „Zabijete mě, i když vám dám peníze?“

„Bojíš se o svůj život?“ ušklíbl se Hunter zle.

„Zatraceně, Huntere, pochopte, že jsem nemohl dělat nic jiného. Nejsou to moje peníze, ale banky. Musím se držet předpisů. Byl jste prostě zadlužen a...“

„Ty bys svoje proklaté peníze dostal, Forsythe. Ale Waycross chtěl moje pozemky. Postupovali jste se Snyderem ruku v ruce. A teď se konečně hni, moje trpělivost má své meze.“

„Prosím vás,“ zašeptala paní Forsythová. „Neubližujte mému muži.“

Forsyth si oblékl kabát. „Nevycházej z domu, Hetty. Deset tisíc nestojí za to, aby mě kvůli nim zastřelil. Ať si ty peníze vezme.“

Vyšli z domu zadními dveřmi. Hunter vedl bankéře podél zadních stran domů a pak konečně přišli k bance. Na ulici nikdo nebyl. Forsyth odemkl. Rozsvítil a obešel přepážku. Trezor stál v jeho kanceláři. Otevřel ho.

„Zabal všechno do tašky,“ poručil Hunter.

„Myslel jsem, že chcete deset tisíc na novou farmu...“

„Rozmyslel jsem si to.“ Hunter se nepřijemně zasmál. „Když vidím tolik peněz pohromadě, přepadá mě mamon.“

Forsyth přinesl ze skříně pár sedlových brašen a nacpal do nich všechny peníze. Pak brašny zavázal a podal je Hunterovi.

„Otoč se!“ poručil farmář.

„Co – co chcete dělat?“

„Řekl jsem otoč se!“ vyštěkl Hunter. „Přesně tak...“ Hunter máchl puškou. Forsyth se zhroutil a zůstal ležet. Z rány na týlu mu tekla krev.

Hunter si přehodil brašny přes rameno. Pak zhasl světlo a odešel z banky. Nejkratší cestou se vrátil k vozu.

Hodil brašny s penězi na vůz, vylezl na kozlík, vyvedl koně z keřů a zamířil na jih.

„Zabil jsi Forsytha?“ zeptal se Joey do lomozu vozu.

„Ne. I když by smrt zasloužil.“

Jel jsem po stopě dvou lupičů. Joe měl nějakou práci v Ochiltree County. Chtěl při této příležitosti navštívit Meggie Gordonovou v Perrytonu. Přál jsem mu to rozptýlení...

Ti dva bandité byli spatřeni v Canyonu. Prchali na jih. Jejich jména zněla Hank Allister a Burt Wallace. Další město na jih od Canyonu bylo Tuila na Tule Creeku. Když jsem tam dorazil, snášel se již večer. V domech se svítilo. Nějaký pes se hlasitě, pronikavě rozštěkal.

Vjel jsem do dvora nájemní stáje a seskočil před vraty. Byla otevřená. Na trámku u vchodu visela lampa, která osvětlovala kus střední chodby. Zbytek prostoru ležel ve tmě. Vzduch uvnitř by se dal krájet.

„Hej, stájníku!“ zavolal jsem.

Kdesi ve tmě zavržala dvířka. Pak se na chodbě objevilo světlo. Mířil ke mně muž. Zastavil se v okruhu světla z petrolejky.

Byl jsem v Tuile už několikrát, takže jsme se znali. Byl to ten stařík s plnovousem. Měl na sobě příliš velkou pracovní kombinézu. „To jste vy, marshale,“ zahuhlal. „Co vás přivádí do našeho ospalého hnízda? Jste na lovu darebáků?“

Přikývl jsem. „Jsou to dva muži. Přepadli stanici Wells & Fargo v Pampě. Jmenují se Allister a Wallace. Mají asi den náskok. Byli tady?“

„Dva jezdci tady nebyli. Bylo jich totiž pět, které bych se bál potkat v noci na ulici. Jejich vůdci bylo asi padesát.

Člověk na nich z dálky poznal, že za sebou mají pořádně rychlou cestu.“

„Kde jsou?“

„Asi si najali pokoje v hotelu. Teď budou beztak v saloonu. Pět grázlů, marshale. Dejte si na ně pozor.“

„Samozřejmě.“ Vytáhl jsem od sedla pušku. „Postarejte se mi o koně. Zítra ráno pojedu dál.“

Opustil jsem stáj a zamířil do saloonu. Na ulici z něj vycházel divoký hluk. Než jsem vešel dovnitř, nahlédl jsem přes křídla dveří, abych si udělal obrázek o tom, co se děje ve výčepu. U stolů seděli muži. Někteří byli oblečení jako kovboji, jiní byli podle zevnějšku měšťané. Spatřil jsem těch pět chlapů, před nimiž mě varoval stájník. Seděli u kulatého stolu. Uprostřed stála láhev whisky.

Skutečně to nebyly dvakrát důvěryhodné zjevy. Jednomu z nich už nejspíš táhlo na padesát. Na tváři měl mnohadenní strniště. Jeho vlasy byly šedivé. V jeho tváři se zračily stopy drsného života. Křížovaly ho hluboké vrásky a také jizvy, které vypadaly, jako by je zanechal bič.

Třem z nich mohlo být asi mezi pětadvaceti a třiceti. Vypadali ale stejně zchátrale a zanedbaně jako ten starší.

Ten pátý byl ještě mladík. Nemohlo mu být víc než dvacet. Byl světlovlasý a vlasy mu splývaly až na límec. Jeho podoba se starým se nedala popřít. Odhadl jsem, že se jedná o otce se synem.

Rozevřel jsem oběma rukama křídla dveří a vešel. Otočilo se na mě několik párů očí. Na okamžik se hluk ztišil, protože někteří lidé zmlkli. Šel jsem k pultu a položil si na něj pušku. Objednal jsem si pivo, otočil jsem se do místnosti a prohlížel si těch pět. Opětovali můj pohled nebojácně, dá se říct vzdorně.

Allister s Wallacem mezi nimi nebyli.

Otočil jsem se nazpět. Ti chlapi vypadali sice jako bandité, ale nepamatoval jsem si, že bych viděl jejich

obličej na nějakém letáku. Nebyli pro mě zajímaví.

Dostal jsem pivo a napil se. Pak jsem se barmana vyptal na Allistera s Wallacem.

Ti dva se v Tuile neukázali. Vypil jsem pivo, zaplatil a vyšel na ulici. V hotelu jsem si pronajal pokoj. Šel jsem hned spát, protože jsem chtěl ráno vyrazit co nejdříve.

Později jsem uslyšel kroky na chodbě. Kdosi na sebe pokřikoval. Pak práskly dveře a byl zase klid.

Když svítalo, vydal jsem se do stáje. Po pacholkovi ani stopy. Všiml jsem si, že některé boxy, v nichž ještě večer stáli koně, byly prázdné. Ale moc jsem o tom nepřemýšlel. Když jsem osedlal koně, vyvedl jsem ho na ulici a rozjel se dál na jih.

Krajina, která mě obklopovala, byla kopcovitá a jednotvárná. Projížděl jsem po okraji Llana Estacada. Tu a tam ze země čnely skalní věže. Vegetaci tvořily trnité keře a ojedinělé korkové duby. Již brzy zavládlo horko. Když jsem v poledne dospěl do Plainview, leželo na krajině dusivé vedro. Žhavý jižní vítr hnal přes město oblaka prachu.

U trámku před saloonem stálo pět koní. Byli zpocení a uprášení. Pušky byly pryč. Mimoděk jsem si vzpomněl na těch pět mužů, které jsem předchozího večera viděl v Tuile.

Postavil jsem svého koně vedle ostatních, vytáhl od sedla winchestrovku a vešel do saloonu.

Byli to ti muži ze včerejška. Zřejmě ráno vyrazili krátce přede mnou. Také oni byli zaprášení a zpocení. U pultu stáli další dva. Na desce před nimi ležel pár sedlových brašen...

Byli to Allister a Wallace. Odhadl jsem, že nocovali v Plainview a zdrželi se přes dopoledne. Možná netušili, že jim je někdo na stopě.

Moje kroky klapaly po prkenné podlaze. Dveře se za

mnou se skřípěním zhoupily. Dva muži u pultu se rázem otočili jako na tajný povel. Když spatřili mou hvězdu, zamračili se. A pak sebou jejich ruce trhly směrem k revolverům.

Tady byla slova zbytečná. Jejich řečí bylo násilí. Kolty vylétly z pouzder, zvedly se...

Vystřelil jsem, bleskově jsem dobil a vystřelil ještě jednou. Oba dva sebou trhli, odlétli nazpět a zhroutili se na zem. Jejich revolvery zaduněly o prkna. Bylo slyšet jen chroptění, pak zavládlo ticho. Před mou tváří se vznášel obláček kouře a štípal mě v nose.

Muži u stolu seděli jako zařezaní. Upírali na mě pátravé pohledy.

Přistoupil jsem k ležícím banditům. Wallace byl mrtev. Allisterovi vězela kulka v hrudi. Počítal jsem, že nepřežije ani půl hodiny. Oni to vyvolali. Přesto jsem pocítil hořkost. Nesnášel jsem zabíjení. Jenže tihle dva mi nedali na vybranou...

Napřímil jsem se a sáhl po sedlových brašnách ležících na pultě. Otevřel jsem je a nahlédl dovnitř. Byla v nich kořist z Pampy. Sedm tisíc dolarů. Mnoho peněz.

Otočil jsem se na barmana.

„Je v Plainview doktor?“

„Ano.“

„Zavolejte ho.“

Barman vyběhl zadními dveřmi z místnosti.

Šedovlasý muž vstal od stolu a přicházel ke mně. Hleděl jsem na něj. Neušel mi číhavý výraz v jeho očích. Zavřel jsem brašnu a zavázal ji.

„Co ti dva provedli? Co je v těch brašnách?“ zeptal se šedovlasý a opřel se o pult vedle mě:

„Proč to chcete vědět?“

„Prostě mě to zajímá. Zasloužili si smrt?“

„Donutili mě střílet. Byli to lupiči.“

Allister zachroptěl. „Marshale,“ zašeptal, „se mnou je konec. Proklínám tě.“

Šedovlasý poklekl ke zraněnému banditovi. „Cos provedl?“

„Wells & Fargo v Pampě... sedm tisíc dolarů. Chtěli jsme do Mexika. Zatraceně...“

Chrčivě vydechl. Hlava mu klesla na stranu a oči se obrátily v sloup.

Muž vstal. „Takže podle zákona bylo spravedlnosti učiněno zadost, co?“ ušklíbl se cynicky.

Přikývl jsem. „Bránili se zatčení a nedali mi jinou možnost. To vám nejspíš neušlo, pane.“

Pohlédl jsem na ostatní muže u stolu. Zírali na mě beze slova. Z jejich očí jsem vyčetl nebezpečí. Připadali mi jako dravci větřící kořist. Tito chlapi neměli nejmenší respekt před mým služebním odznakem. To mi bylo jasné.

Přehodil jsem si brašny přes rameno a pospíšil k východu. Cítil jsem v zádech pohled šedovlasého muže. Umínil jsem si, že na cestě do Amarilla se budu mít obzvlášť na pozoru...

Vyšel jsem ze saloonu, brašny s penězi jsem přehodil před sedlo, odvázal jsem koně a vyhoupl se do sedla. O chvíli později jsem minul poslední domy tohoto sídla. Předě mnou se táhla poštovní cesta. Její zákruty se vinuly mezi pahorky. Slunce stálo v zenitu. Nebe bylo bez mráčku. Horký vzduch páčil v plicích jako oheň.

Můj kůň šel volným krokem. Stále jsem se ohlížel dozadu. V místech, kde krajina nebyla vůbec přehledná, jsem vyjížděl na návrší, abych zkontroloval svou stopu. Byl jsem stále bdělý a napjatý, připraven na bleskovou reakci. Pušku jsem stále držel v ruce. Pažbu jsem si opíral

o stehno.

Po kamenech a pod trnitými keři se míhal hadi a ještěrky. Vál horký jižní vítr. Můj stín ukazoval k severu, tedy směrem, kterým jsem jel.

Cesta opět mizela mezi skalisky, když vtom projel kolem výstupku skály jezdec. Zastavil jsem. Můj instinkt spustil poplach. Rychle jsem se rozhlédl všemi směry.

Jezdec seděl na koni v předklonu. Hlava mu padala na hrud'. Měl na hlavě stetson, takže jsem mu neviděl do obličeje. Jeho trup se kymácel při každém kroku jeho koně. Zdálo se, že je zraněný.

Namířil jsem winchestrovku od boku. Ten člověk se ke mně pomalu blížil. Můj kůň nepokojně přešlápl. Vzplála ve mně nedůvěra. A pak jsem si všiml, že ten chlap drží revolver. Namířil na mě. Vystřelil jsem a současně nasadil koni ostruhy. Zvíře sebou škublo a rozběhlo se. To mi zřejmě zachránilo život.

Protože v ten okamžik to zaburácelo z obou stran. Ucítíl jsem v obličeji závan vzduchu, jak kolem prolétla kulka. Můj kůň však klesl k zemi. Seskočil jsem a rozběhl se vpřed. Ještě jsem spatřil, jak se jezdec přede mnou kácí ze sedla, pak jsem zaběhl mezi skaliska.

Pušky ztichly. Uháněl jsem do krátkého svahu. Nahoře se tyčily skály. Vedly mezi nimi široké pukliny. Všude kamení. Jakýsi hlas vykřikl: „Ten sviňák dostal Joeyho! Proklínám ho! Chyťte ho, chlapi! Chci ho vidět mrtvého.“

Ohlédl jsem se. Neviděl jsem nikoho z banditů. Tušil jsem, že to bude těch pět mužů, které jsem potkal v Tuile a v Plainview. Můj první dojem mě tedy nezklamal. Byli to darebáci, lupiči...

Sotva jsem popadal dech, ale dostal jsem se v pořádku ke skalám na vršku. Vypadaly z dálky jako jednolitá masa, ale já jsem vběhl do pukliny. Po pár krocích se terén strmě zvedal. Brodil jsem se šterkem. Nebylo takřka možné

vystoupat až nahoru.

Vrátil jsem se k ústí brázdy a spatřil jsem na svahu pod sebou jednoho z banditů. Poslal jsem mu kulku. Okamžitě spustily zbraně ostatních. Kulky se odrážely od kamení a kvílely. Krajem se neslo dunění střelby.

Vrátil jsem se do pukliny a přece jen se rozběhl proti svahu. Asi po deseti krocích se cesta lomila. Pode mnou se valily kameny a skákaly dolů z kopce. Uklouzl jsem a nepříjemně si narazil kolena. Zatvrzele jsem se ale škrábal vzhůru. Dostal jsem se k výčnělku a protáhl jsem se kolem něj.

„Je tam nahoře!“ zařval kdosi a jeho slova doprovodil výstřel. Kulka mě ale nemohla ohrozit. Odrazila se od kamene. Vyhlédl jsem kolem výčnělku a spatřil jsem kousek pod sebou jednoho chlapa. Tasil jsem remington. Můj výstřel zaburácel. Muž zmizel, byla to ztracená kulka...

Snažil jsem se stoupat dál. Musel jsem stále šplhat do velmi prudkého kopce. Remington jsem musel zastrčit do pouzdra. Pušku jsem nesl v levé ruce, pravou jsem se musel stále přidržovat, abych neklouzal zpět. Moje kůže byla rozdrásaná. Ruku jsem měl celou od krve, která vytékala z mnoha oděrek.

Pak jsem byl konečně nahoře. Byla to velká skalní věž s plochým vrcholkem. Na západě se táhly další kopce. Na severu končila rovina prudkým zlomem. Netušil jsem, jestli bych tudy dokázal sestoupit. Na východě to bylo totéž. Všude okolo mnoho rozeklaných skalisek, v nichž by se skryla celá armáda.

Za sebou jsem slyšel bandity. Kamínky chrastily. Zaslechl jsem hlasy. Čekal jsem. Toto místo jsem mohl bránit proti tisíci mužů. Pak jsem uviděl prvního z banditů plížit se kolem výčnělku. Vypálil jsem mu kulku před nohy. Oplatil mi výstřel a stáhl se za výčnělek.

Měl jsem starost, že moji nepřátelé možná najdou jinou cestu na vrcholek a sevřou mě z více stran. Rozběhl jsem se na sever. Na plošině se naskýtal mnoho úkrytů za bloky skalisek. Zalezl jsem mezi několik balvanů a čekal jsem.

Bandité se přiblížili. Byli tři. V rukou měli revolvery, rozhlíželi se, pak jeden z nich cosi řekl. Nerozuměl jsem. Rozešli se do stran a blížili se ke kamenům, v nichž jsem se skrýval.

Pak mi zmizeli ze zorného pole. Slyšel jsem jejich kroky a tiché chřestění ostruh. Prohledávali mezery mezi skalami. Dřepěl jsem v puklině. Zahlédl jsem dokonce stín postavy, který přede mě dopadl puklinou nade mnou. Přestal jsem i dýchat a svíral jsem winchestrovku oběma rukama šikmo před hrudí. Někdo vykřikl:

„Ztratil se nám! V tomhle bludišti ho nenajdeme. Pojdme pryč! Jeho se bát nemusíme. Než si sežene nového koně, budeme dávno pryč.“

Kroky se vzdalovaly. Pak bylo ticho. Oddechl jsem si. Rozběhl jsem se k puklině, kterou jsem vystoupal nahoru, a naslouchal jsem. Slyšel jsem bandity. Pak se ale vzdálili a bylo ticho.

Vzteky jsem zatínal zuby. Zastřelili mi koně. Sedm tisíc dolarů z Allisterova a Wallacova lupu, kterých jsem se zmocnil v Pampě, bylo pryč.

Pustil jsem se dolů. Pak jsem obešel kus skalní věže, až se mi naskytl pohled do prolákliny, kde ležel můj mrtvý kůň. Zahlédl jsem bandity, kteří právě mizeli na jihu mezi kopci. Drželi se stejného směru...

Chtějí se dostat do Lubbocku?

Vydal jsem se na pochod. Z mrtvého koně jsem odepnul sedlo a ohlávku. Nad mršinou se už rojil oblak much přilákaných pachem krve. Pak jsem vykročil po stopě banditů. Zanedlouho mně v holínkách hořely nohy. Po

tváři mi pot tekla v proudech. Košile se mi lepila na tělo. Byla to muka. Každou chvíli jsem musel odpočívat. Vedro mě vysávalo. Moje zásoby vody se rychle tenčily.

Pak jsem se už jen vlekl. Stopu jsem dávno ztratil. Často jsem však viděl dobytek, což mi prozradilo, že nablízku bude napajedlo. Ale nechtěl jsem ho hledat a ztrácet cenný čas. Do Plainview to nemohlo být daleko. Pak se přede mnou konečně vynořily domy. Jejich obrysy se ve žhnoucím vzduchu chvěly...

Doklopýtal jsem mezi domy. U prvního žlabu s vodou jsem odhodil sedlo na zem a ponořil hlavu do vody. Okamžitě jsem cítil, jak se mi vrací síla.

Posadil jsem se na roubení studny. Paty mě pálily, jako bych šel žhavým uhlím. Sundal jsem si boty a ponořil nohy do vody. Byla to úleva.

Přicházel ke mně nějaký muž. Také na chodnících se objevilo několik lidí, kteří si mě prohlíželi. Muž přistoupil na dva kroky. „Vy tedy vypadáte,“ prohlásil. „Kde jste nechal koně?“

„Zastřelili mi ho bandité přímo pod zadkem. Bylo jich pět. Jeden z nich je zraněný. Nebyli tady před dvěma nebo třemi hodinami?“

„Ne, ale já vím, o kom mluvíte, marshale. Možná jeli směrem na Wilsonův ranč, leží mezi Tuilou a Plainview asi tři míle na západ od cesty...“

Natáhl jsem si zas ponožky a boty. Nohy jsem měl oteklé a sotva jsem je do holínek vměstnal. Každý krok mě bolel. Bolelo mě i v kříži. Musel jsem zasténat bolestí, když jsem sbíral ze země své věci. Hodil jsem si sedlo na rameno a vydal jsem se k nájemní stáji...

Joey Hunter byl zasažen do pravé poloviny hrudníku.

Nouzově ho obvázali a vysadili na koně. Pak sjeli z cesty.

Brašny se sedmi tisíci dolary spočívaly před Johnem Hunterem na koňském krku. „Pojedeme do Lubbocku mimo cestu,“ rozhodl Hunter. „Do večera tam budeme.“

„To Joey nepřežije,“ namítl Josh Merceer. „Měli bychom najít pomoc někde blíž. Proč se nevydáme do Plainview?“

„Protože si myslím, že se tam vrátí marshal. Ten chlap je nebezpečný. Musíme najít pomoc někde jinde.“

Jeli na jihozápad. Tempo se řídilo podle zraněného. Asi po hodině se před nimi vynořily budovy ranče.

Zastavili. Joey se potácel mezi bděním a bezvědomím. Hlava mu padala na prsa. Kolébal se v sedle zapředu dozadu. Byl u konce se silami.

„Vydrž, chlapče,“ hovořil k němu John Hunter. „Támhle je ranč. Tam ti pomůžou. Jedeme dál!“

Přijížděli k ranči. Všechno bylo šedé a zaprášené. V ohradě se nacházel asi tucet koní. Ze dveří nízkého domu vyšel muž. Byl ozbrojen. Ze dvou oken po obou stranách dveří se vysunuly hlavně pušek.

„Máme s sebou raněného!“ zavolal John Hunter. „Má kulku v hrudi.“

„Pojed'te blíž!“ zavolal rančer. „Jestli je to ale trik, měli byste vědět, že na vás míří dvě pušky.“

„To není trik,“ ujišťoval ho Hunter.

Přijeli ke studni a zastavili. Hunter a tři bandité seskočili. Sundali Joeyho z koně. Rančer přišel blíž. Jediný pohled do chlapcovy tváře mu prozradil, že chlapec je u konce se silami. Jeho oči byly hluboko zapadlé a horečnatě se leskly. Chvěla se mu brada. Byl bledý a na čele mu stál pot.

„Odneste ho dovnitř,“ řekl rančer. „Jmenuju se Wilson, Sam Wilson. V domě je moje žena a syn. Moji čtyři kovbojové jsou na pastvinách.“

Odnesli Joeyho do domu a položili ho na lavici v kuchyni. Corinna Wilsonová opřela pušku o stůl a sklonila se nad mladíkem. Bob Wilson, který byl asi stejně starý jako Joey, držel pušku i nadále v rukou.

Ani Sam Wilson pušku neodložil.

„Vyznáte se v takových zraněních, paní Wilsonová?“ zeptal se John Hunter. V jeho šedých očích se zračil strach o synův život.

„Ne,“ řekla žena. „Můžu tu ránu vyčistit a obvázat, ale...“

„Je v Plainview doktor?“

„Ano, ale je to město patnáct mil daleko...“

„Ať váš syn jede pro doktora,“ rozhodl Hunter.

„Proč nepošlete někoho z vašich společníků?“ zeptal se popuzeně Sam Wilson. Jeho puška směřovala k zemi.

Naprosto nečekaně vytasil Hunter revolver a namířil ho na rančera. „Pryč s tou puškou. Tak rychle!“

Také Cash Coleman tasil a namířil na Boba. „Pro tebe to platí taky. Polož tu pušku na stůl. Vadí mi, když si někdo vedle mě hraje se zbraní.“

„Co to má znamenat?“ uniklo rančerovi. Pozdvihl pušku. Bez mrknutí oka stiskl Hunter spoušť. Rána otřásla místností. Wilsonovy oči se rozšířily. Puška mu vyklouzla z rukou. Přitiskl si ruce k hrudi. Zakymácel se. V obličeji mu stál nevěřící úlek. Pak se náhle zhroutil.

Bob Wilson chtěl namířit pušku, ale Coleman se natáhl, uchopil ji za hlaveň a vyrval ji chlapci jediným trhnutím.

Z ústí hlavně Hunterova revolveru se vinul pramínek kouře. Páchlo to po spáleném střelném prachu.

To vše se stalo během sekundy. Paní Wilsonová to nestačila zaznamenat. Prostě to přesáhlo její schopnosti. Ale pak pochopila. S výkřikem se vrhla ke svému muži a padla vedle něj na kolena. „Corinno,“ zachrčel. „Panebože...“

Ženě vyhrkly do očí slzy. Hleděla umírajícímu do obličeje. Pak otočila hlavu a zadívala se na Huntera. „Proč?“ vydralo se jí ze rtů. „Proč jste ho střelili?“

„Jen jsem ho předešel. Je mi to líto, ale on se snažil...“ Hunter nedomluvil. Jeho pohled se upřel na Boba. „Osedlej si koně a jeď, chlapče. A nezapomeň, že tu máme tvou matku. Takže si pospěš. Jestli s sebou z Plainview přivedeš smečku jezdců, povede se tvé matce zle. Rozumíme si?“

Mladík naprázdno polkl a přikývl. Z obličeje mu zmizela všechna barva. Nerozhodně shlížel na otce, pak pohlédl na matku. Ta sklopila oči. „Jistě,“ zamumlal Bob. „Pojeďu...“

Odešel z místnosti.

Paní Wilsonová si položila hlavu svého muže na klín. Hladila ho po tváři. Jeho dech byl přerývaný a chrčel. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve. Zakašlal. Ruce hmataly po zemi.

Hunter hleděl na smrtelně raněného beze stopy hnutí mysli. Pak prohlásil směrem k Stantonovi: „Položte ho do postele. Ať se o něj ta žena postará. Ale nejprve ošetří Joeyho.“

Stanton s Colemanem zdvihli rančera ze země.

Žena se napřímila. Všechn strach ji opustil. Pevně pohlédla Hunterovi do očí. „Jste na útěku před zákonem. Kulka v hrudi toho chlapce – za tu vděčí nějakému strážci zákona.“

Stanton s Colemanem odnesli zraněného muže do vedlejší místnosti, kde byla ložnice, a položili ho na postel. Pak se vrátili. Josh Merceer šel ke dveřím, opřel se o zárubeň a zíral do dvora.

„Na nic se nevyptávejte, paní,“ zavrčel Hunter, „a postarejte se o mého chlapce. Má kus olova v hrudníku.“ Zastrčil kolt do pouzdra. Sledoval ženu tvrdým pohledem. Výraz jeho očí prozrazoval bezohlednost a brutalitu, která

ho ovládala.

Žena přistoupila ke stolu a ze zásuvky vytáhla nůž. Přistoupila k chlapci, jehož hrud' se namáhavě zdvihala, a rozřízla obvazy.

Zvenčí sem dolehl zvuk kopyt – byl to Bob, který se rozjel do Plainview pro doktora.

Josh Merceer se otočil a vešel do místnosti.

„To nevypadá dobře,“ řekla žena, když si prohlédla zranění. „Potřebuju horkou vodu...“

Postavila na plotnu hrnec s vodou. Pak šla do vedlejší místnosti a sklonila se nad svým mužem. Ten byl již mrtev. Zmocnila se jí nenávist. Jako by ji dusila neviditelná ruka.

„Same,“ vydral se z ní ochraptělý hlas. „Panebože, proč?“

Ve dveřích se zjevil Cash Coleman. „Máš tady whisky, dámo?“

„Ve skříni v kuchyni,“ zamumlala žena. „Můj muž – je mrtvý. To byla vražda.“

„Jsi ještě docela mladá,“ řekl bandita chladně. „Jistě si najdeš jiného muže.“ Nechutně se zasmál. Lačně si ženu prohlížel. V obličeji mu stála vepsaná podlost.

Corinna sebou trhla. Nechtěla těm darebákům ukázat žádnou slabost. Jak to vypadalo v jejím nitru, to bandité nemuseli vědět. Corinna se napřímila. Propůjčila svému hlasu tvrdý tón, když promluvila. „Ano, byla to vražda. Za to vás všechny pověsí.“

Coleman se ušklíbl, otočil se a zašel do kuchyně.

Corinna přistoupila ze skříně a vytáhla z ní bílé prostěradlo. Šla za Colemanem. Ten právě bral ze skříně láhev whisky. „Ten hlupák je mrtvý. Dobrá rána, Johne.“ Vytáhl zuby zátku, vyplivl ji na podlahu a přiložil si láhev ke rtům.

Tito chlapi byli Corinně odporní. Začala trhat

prostěradlo na pruhy.

Pak řekla: „Potřebuju tu whisky, abych mu vymyla ránu.“

„Dej jí tu flašku!“ zařval Hunter, když Coleman váhal.

Coleman se neodvážil odporovat. Corinna postavila láhev na stůl. Pak musela počkat, až bude voda horká. Omyla Joeymu hrud', pak smotala kus látky do ruličky a strčila ji do rány. Pak všechno polila whisky. Joey zasténal. Jeho víčka kmitala. Skřípěl zuby, jak je zatínal bolestí. „Kde – kde to jsme?“

„Dostaneš pomoc, chlapče,“ zabručel Hunter. „Doktor tu bude nejpozději za tři hodiny. Vyřízne ti kulku.“

„Co je s tím marshalem?“

„Ten zatracený mrchožrout nám utekl. Modlím se, aby mi ještě někdy přešel přes cestu...“

Corinna Wilsonová přiložila Joeymu čerstvý obvaz. Pak byla se vším hotová. Pohlédla na Huntera. S nenávistí v hlase zasyčela: „Vy jste zabil mého muže. Přeju si, aby zemřel i váš syn.“

„To není zrovna zbožné přání,“ zavrčel Hunter. Přistoupil k ženě. „To vůbec není zbožné přání.“ Pak udeřil. Hřbet jeho ruky tvrdě dopadl na ženina ústa. Pukl jí ret a po obličejí se jí řinula krev. „Jestli můj syn zemře, zastřelím tě, ty čarodějnice,“ pronesl Hunter.

„Tati, prosím tě...“ zamumlal Joey. „Nech tu paní, prosím...“

„Jdi mi z očí, ženská,“ vykřikl John Hunter a vzal ze stolu láhev. Zhluboka se napil. Pak podal láhev Joshi Merceerovi...

Za soumraku dorazil Bob Wilson do města. Okamžitě vyhledal doktora Hendersona. „Máme na ranči

zraněného, doktore,“ řekl mladík. „Musíte jet hned se mnou.“

„O koho se jedná?“ zeptal se lékař.

„Je to jeden cizinec a taky můj táta.“ Chlapcův hlas se zlomil a musel začít nadvakrát. „Ten starý bandita ho střelil. Doufám, že přijedeme ještě včas.“

Doktor neztrácel čas. „Jen si sbalím věci,“ řekl. „Jdi do saloonu a dej si brandy, chlapče. Přesně to potřebuješ. Ve městě je právě marshal. Jistě ho najdeš v saloonu. Vyprávěj mu, co se přihodilo.“

Bob Wilson uchopil koně za ohlávku a vedl ho na hlavní ulici. Stíny se dloužily a bledly. Na střechách spočívala narudlá záře, kterou vrhalo na krajinu žhnoucí západní nebe. Od východu se do kraje sunul soumrak.

Vázací břevno před saloonem bylo prázdné. Bob dovedl koně ke žlabu a nechal ho napít. Pak ho přivedl k tyči, přivázal a vešel do saloonu. Uvnitř bylo jen pár mužů. Marshal seděl u stolu vedle schodiště. Před ním stálo pivo.

Po tom příšerném pochodu jsem potřeboval pár hodin klidu. Nohy mě pálily jako čert. Pár hodin odpočinku by mi skutečně pomohlo.

Ten mladík zamířil přímo ke mně. Nezůstalo mi skryto, že za sebou má jistě ostrou jízdu. Jeho obličej byl zarudlý, pot se mu leskl na čele.

„To je dobře, že jste tady,“ prohlásil ten mladík. „Jmenuju se Bob Wilson. Na našem ranči se stalo něco strašného. Přijelo tam pět banditů, jeden z nich je těžce zraněný. Vůdce té smečky je otec toho zraněného a ten střelil mého tátu. Poslal mě do města, abych přivedl doktora.“

Jako by mě polili ledovou vodou. Zhluboka jsem se

nadechl. „Kde leží váš ranč?“

„Severozápadně od Plainview. Je to asi patnáct mil daleko.“

„Dvě hodiny,“ pronesl jsem zamyšleně. „Pokud nebudu šetřit koně,“ dodal jsem.

Zvedl jsem se od stolu, srovnal si opasek s revolverem, hodil jsem na stůl pět centů za pivo a řekl jsem: „Jdeme.“

Odešli jsme s mladíkem ze saloonu. Šel jsem do nájemní stáje a půjčil si koně. Když stájník koně sedlal, přijel za mnou Bob Wilson. Počkal ve dvoře. O pět minut později jsme vyrazili. Koně cválali.

Za půl hodiny jsme dohnali doktora. Byl na cestě s bryčkou.

Setmělo se. Na jihu visel srpek měsíce. Hvězdy zářily. Osamělá oblaka táhla po nebi a vrhala stíny na krajinu. Kolem jsme slyšeli jen dusot kopyt. Potom jsme před sebou spatřili světla. „To je náš ranč,“ řekl Bob Wilson.

„Jeď dál sám a řekni banditům, že lékař přijede hned. Musíme je uklidnit a já budu čekat na vhodnou příležitost.“

Bob Wilson jel dál. Počkal jsem, až se silueta jezdce rozplyne ve tmě, a pak jsem opět pobídl koně. Asi dvě stě yardů před rančem jsem zastavil ve skupině keřů.

Předpokládal jsem, že bandité jistě postavili hlídku...

Bob Wilson dorazil na ranč. U studny seskočil z koně.

„Kde je doktor?“ ozvalo se ze tmy.

Mladík sebou trhnul, ale hned odpověděl: „Hned přijede, jel jsem napřed.“

Bob odvedl koně do stáje, sundal koni sedlo a ohlávku a dovedl ho do stání. S lucernou v ruce vyšel do dvora. Světlo a stíny se míhaly po zemi a budovách. Bob Wilson

šel do domu. V kuchyni byl jen John Hunter a matka. Její oči byly rudé. Bob těžce polkl. „Táta je...”

Bylo to pro něj nevyslovitelné.

„Tvůj otec je mrtvý,” řekl Corinna Wilsonová.

John Hunter si chlapce číhavě měřil. Bob se zakousl do spodního rtu.

Byl blízko tomu, vrhnout se na otcova vraha, ale jeho rozum byl silnější. Bob se odvrátil a zatnul ruce. „Doktor tu bude za půl hodiny,” pronesl zastřeným hlasem.

Zraněný na lavici zachroptěl.

John Hunter se hned zdvihl a sklonil se nad ním. „Neboj se, chlapče. Lež klidně, hned tu bude doktor a pomůže ti.”

Bob Wilson šel s lampou v ruce do ložnice. Jeho otec ležel na posteli. Jeho obličej vypadal zvláště. Působil dojmem, jako by spal. Ale jeho vosková pokožka a prázdnota smrti, která se mu usadila v obličejí, svědčily o něčem jiném.

Z Bobova hrdla se vydral zvuk podobný zavzlykání. „Sprostí vrazi,” procedil mezi zuby. Pak pomyslel na marshala. Přešel mu mráz po zádech. Bandité byli rozmístěni po celém ranči. Pokud maršal přijede, vleze přímo do pastí.

Musíš ho varovat, blesklo mu hlavou. Jestli dostanou marshala, pak dojde i na tebe a na matku...

Ledovým pařátem ho uchopil strach. Vrátil se do kuchyně. Jeho nejistý pohled se střetl s pohledem starého bandity, ale hned se odklonil.

Hunter zatínal čelisti. Pak náhle přiskočil k Bobovi. Popadl ho oběma rukama za vestu. Vykřikl mu do tváře: „Co je, chlape? Něco tady neseď! Nepřijede místo doktora oddíl střelců?”

Jeho hlas nabyl výhružného tónu. Provrtával mladíka pohledem.

„Nechte mého syna na pokoji!“ vykřikla Corinna zuřivě.
„Nestačí vám, že jste mi zabil manžela?“

„Ten mladý bastard s námi hraje falešnou hru,“ zasyčel bandita. Strčil do Boba, který odklopýtal dva kroky dozadu. V příštím momentu bandita tasil a namířil na chlapce.

„Tak ven s tím, kdo přijede místo doktora?“ Hunter se ďábelsky zašklebil, otočil ruku s koltem a namířil na Corinnu. „Přece nechceš, abych tvé matce vystřelil mozek z hlavy.“

Bobovi se sevřelo hrdlo, když ze sebe vytlačil: „Já – já jsem potkal marshala. Bill Waco. Míří sem...“

„Ty malý mizerný tchoři!“ zařval Hunter. „Měl bych vás odprásknout oba.“

V tu chvíli se zdálo, že stiskne spoušť. Bob Wilson zavřel oči. Jeho matka si přitiskla dlaň na hrdlo, jako by tak chtěla uklidnit svůj dech. Její hlasivky selhaly. Strach ji držel v poutech.

Bandita však ruku se zbraní sklonil. Otočil se na patě a vyšel z domu.

Ozval se jeho hlas: „Joshi! Cashi! Brade!“

Odpověděl hrubý hlas.

Pak se zase ozval Hunter. „Ten marshal jede sem! Možná už se plíží kolem ranče jako liška kolem kurníku. Připravte koně, mizíme!“

„Co je s Joeym?“

„Toho vezmeme s sebou.“

„Proč ho tady nenecháme? Jen nás zdržuje. Není možné ho nikam odvézt, to znamená, že ani marshal ho nemůže odvézt do Amarilla.“

„Ne, nenechám tady Joeyho bez pomoci.“

Hunter se vrátil do domu. Jeho obličej byl jako ze žuly. „Jestli můj chlapec zemře, zaplatíš za to,“ zavrčel na Boba Wilsona. „Nikde na zemi se přede mnou neschováš. Takže

se modli...”

„Jestli ho vezmete s sebou, zabijete ho a budete za to zodpovědný sám,“ promluvila Corinna.

Hunter zaskřípal zuby, zkřivil tvář a řekl: „Zabil jsem už několik mužů, madam. Ale Joey s tím nemá nic společného. Když vjel marshalovi do cesty, stalo se to jen na můj rozkaz. Joey je nevinný. Řekněte to marshalovi.“

S posledním slovem se otočil a vyšel do dvora. Jeho kroky utichly.

Corinna Wilsonová pohlédla na syna. „Bylo správné, že zavolal marshala. Prosím Boha, aby tito bandité neunikli spravedlivému trestu.“

O chvíli později se zvenčí ozvala kopyta a řehtání koní. Hunter se ještě jednou vrátil do kuchyně. „Joey nic neprovedl. Jeho jediný zločin spočívá v tom, že jel se mnou. Postarejte se o něj, madam. Nemá nic společného ani se smrtí vašeho muže.“

Otočil se zmizel ve tmě.

Ozval se dusot kopyt a banda opustila ranč.

Bob šel ke dveřím a hleděl za jezdci. Noc je pohltila. Zvuk kopyt slábl a po chvíli se rozplynul v tichu.

V Bobově srdci se rozhostila nenávist. Bezmezná nenávist k Hunterovi, který mu zabil otce. Vrátil se do domu a řekl: „Pojeďu na pastvinu a seženu chlapy. Budeme tu bandu pronásledovat a potrestáme je. Nepokoušej se mě zadržet, mami.“

Ale také Corinnu ovládla smrtelná nenávist.

„Ano,“ přikývla. „Jeď za těmi psy a zabijte je. Nemají ani cenu vzduchu, který dýchají.“

Bob šel do stáje, aby opět osedlal koně...

Bylo příliš nebezpečné pokoušet se lapit bandity v noci.

Proto jsem se rozhodl vyčkat do rána. Musel jsem je zaskočit pohromadě. Kdyby se jim podařilo sevřít mě palbou z více stran, byl by se mnou konec.

Rozložil jsem si na zemi příkrývky. Kůň stál skryt za keři. Pro jistotu jsem ho uvázal. Ležel jsem na zemi se sedlem pod hlavou. Vtom jsem uslyšel dusot kopyt.

Odhodil jsem deku a vstal jsem. Dutý zvuk se přibližoval. A pak se ze tmy vyloupil jezdec. Nejprve jsem ho viděl jen nejasně. Chopil jsem se pušky a zacvakl náboj do komory. „Stát!“ zvolal jsem. „Kdo je tam?“

„To jsem já, marshale.“

Poznal jsem Wilsonův hlas. „Kam jedeš?“

„Jedu pro naše kovboje na pastvinu. Budeme ty bandity pronásledovat. Odjeli z ranče, marshale. Je to moje vina. Jsem špatný herec a ten starý bandita mě prohlédl. Musel jsem mu říct, že jste...“

„Co je s tím raněným? Vzali ho s sebou?“

„Ne. Jeho otec tvrdil, že nemá nic společného se zločiny, které spáchal on. Máme vám to vyřídit. Co udělal, udělal na rozkaz svého otce.“

Nemohl jsem chlapci vyčítat, že nebyl dost silný. Ovšem jednu věc jsem nemohl dopustit. Totiž aby zalarmoval kovboje a pustil se za bandity na vlastní pěst.

„Pojed'me na ranč,“ řekl jsem. „Ty taky a necháš na mě, abych zastavil ty bandity.“

„Ne,“ odsekl rozhodně Bob. „Ten starý darebák zavraždil mého otce. Přisahal jsem mu pomstu. Vy mi nemůžete zabránit, abych je nepronásledoval.“

„Ty a tvoji kovbojové,“ řekl jsem. „Co chcete podniknout proti bandě sprostých vrahů? Vždyť nejsi žádný sebevrah, chlapče. Právě teď, když je tvůj otec po smrti, tě matka potřebuje nejvíc.“

„Nemůžete mě přesvědčit, marshale,“ skočil mi Bob do řeči. Pobídl koně. Násilím jsem ho držet nemohl. Hleděl

jsem za ním, dokud se nerozplynul ve tmě. Naplnila mě hořkost. Setba násilí zase jednou vzklíčila.

Osedlal jsem koně. Ohlávku jsem mu předtím ani nesundal. Sbalil jsem deku, připnul ji k sedlu a rozjel se k ranči. Z okna vycházelo světlo, dveře nebyly zamčené. Sesedl jsem a vstoupil. Ú stole seděla žena. Na lavici ležel zraněný. Oči měl otevřené a mdlým hlasem říkal: „...všechno nám pak sebrali. Táta se chtěl jen pomstít...”

Nyní mě uviděl a zmlkl.

Zamumlal jsem pozdrav, na který mi nikdo neodpověděl. Žena na mě hleděla. Neušel mi její zničený výraz. V jejích očích se zračila celá směsice pocitů. Viděl jsem v nich smutek ze smrti jejího muže a nenávist vůči jeho vrahům. Bylo tam i mnoho dalšího.

„Proč se chtěl tvůj otec mstít?“ zeptal jsem se.

„Banka a velký ranč jim sebrali všechno, co měli,“ odpověděla žena místo chlapce. Její hlas se ztišil. „Ale měl Hunter proto právo vzít mi muže? Ne, marshale. Toto právo neměl. Musí být za tuto vraždu potrestán.“

„Vy jste poslala svého syna, aby svolal vaše kovboje,“ řekl jsem. „Smutek a nenávist vás zaslepily, madam. Vy chcete ztratit ještě i syna?“

Zdálo se, že hledí skrze mě. „Hunter zavraždil mého Sama,“ řekla. „To nesmí zůstat bez pomsty.“

Pohlédl jsem na zraněného a zeptal se: „Odkud pocházíte?“

„Měli jsme farmu u Horse Creeku v Hansword County,“ odvětil mladík tiše. „Ranč Waycross nám vzal pozemky. Banka nám odmítla prodloužit hypotéku. Táta pak...”

„Co? Tak mluv, co udělal?“

„Potrestal Snydera a taky Holdena. Pak vyloupil banku v Borgeru. Uloupil osmnáct tisíc. Nevím, jestli zabil i bankéře.“

To mě šokovalo. „Kdy to bylo?“

„Asi před třemi týdny.“

„Kdo jsou ti tři chlapi, kteří jsou s tvým otcem?“ zeptal jsem se, když jsem si ujednotil myšlenky.

„Merceer, Coleman a Stanton. Potkali jsme je ve White Deer. Každému jsme dali na ruku tisíc dolarů a oni se k nám přidali. Jsou stíháni zákonem.“

„Pomáhals jim, když jste mě přepadli,“ řekl jsem tvrdě. „Je to moje kulka, která ti vězí v hrudníku.“

Joey Hunter zavřel oči. Jako by si nejprve musel promyslet slova. Pak odvětil: „Je mi to líto, marshale. Já jsem to nechtěl. Ale neměl jsem na vybranou. Nechtěl jsem, aby pochybovali, že jsem málo tvrdý, abych s nimi mohl jet. Oni – oni jsou všeho schopní darebáci...“

„Kam jste vlastně mířili?“ zeptal jsem se.

„Možná do Nového Mexika, možná do Mexika. To byla otázka času. Hned jak by se objevil první leták s tátovým popisem, chtěli jsme okamžitě zmizet z Texasu.“

Slyšel jsem dost. Zraněný jevil známky vyčerpání. Na čele mu stál pot. Jeho oči byly zanícené. Upřel jsem pohled do chlapeckého obličeje. Vsadil do hry svůj život, jen aby přinesl nesmyslný důkaz o své nebojácnosti. Nechápal jsem, jak může otec stáhnout svého syna s sebou na cestu zločinu. To pro mě bylo nepochopitelné.

Vyšel jsem na dvůr. Do obličeje se mi opřel mírný noční vítr. Nocí se neslo jemné šelestění. Můj kůň stál se skloněnou hlavou u tyče. Obešel jsem ranč a našel stopu, kterou zanechali bandité. Vedla na jih. Stál jsem u ní poněkud bezradně. Měl bych se za nimi okamžitě pustit, nebo bych měl čekat na ráno?

Pak jsem si ale řekl, že když byli varováni, budou na mě někde číhat, aby mě smetli ze své stopy. Nejbližší velké město byl Lubbock. Ležel asi padesát mil odsud. Předpokládal jsem, že tam se banda vydá.

Sňal jsem tedy koni sedlo, odvedl jsem ho k ohradě, v

níž se nacházelo několik jiných koní, a pustil jsem ho dovnitř. Pak jsem se s puškou v ruce vrátil do domu.

„Mohl bych tu přespat?“ zeptal jsem se paní Wilsonové.

Žena přikývla. „V ubytovně jsou dvě volné postele. Vyberte si jednu z nich.“

„Vyrazím hned za svítání.“

„Já budu vzhůru.“

„Nemusíte.“

Žena mlčela.

Šel jsem do ubytovny, což byla nízká budova s plochou střechou a třemi okny. Nebylo zamčeno. Škrtl jsem sirkou. Plamínek osvětlil sotva nejbližší okolí. Ale stačilo to, abych našel lucernu visící na trámku. Zapálil jsem ji. Rozlila se záře, ale neosvětlila celou místnost, v níž stálo šest postelí a beden. Otevřel jsem jednu truhlu na konci místnosti a viděl, že je prázdná. Tato postel byla tedy volná. Opřel jsem pušku o čelo postele, stáhl si holínky a v šatech se natáhl na postel.

Moje myšlenky se točily kolem banditů. Spolu s penězi z přepadení v Borgeru tedy měli asi dvacet pět tisíc dolarů. To byla velká suma. Ale to mě zajímalo jen málo. Ten Hunter zabíjel. Jesse Snyder, Wyatt Holden a možná i bankéř. Z farmáře se stala zuřivá bestie. K tomu ještě přepadli i mě. Kdybych nebyl pohotový, zabili by mě.

Někdy nad ránem jsem na dvoře uslyšel zvuky. Rozlehly se hlasy, klapala kopyta. Rozespale jsem vstal a přistoupil k oknu. Spatřil jsem pět jezdců. Sesedli z koní a obstoupili studnu. Svítila tam lucerna. Přes dvůr k nim kráčela Corinna Wilsonová.

Obul jsem se a vyšel z domu. Zena právě hovořila k jezdcům: „...najděte je a zabijte. Zaslouží si smrt. Nevracejte se, dokud se nepomstíte.“

„My je dostaneme, mami,“ odvětil Bob Wilson. Muži přistoupili ke svým koním a nasedli.

„Počkejte!“ zavolal jsem.

Drželi koně na místě. Koně frkali. Vrzala kůže sedel.
„To jste vy, marshale?“

Byl to Bobův hlas. Odpověděl jsem: „Ano, Bobe. Jak vidím, jsou vaši kovbojové odhodlaní jet s tebou. Budete mít ale co dělat se sprostými bandity, kteří se před ničím nezastaví a mají zkušeností za deset mužů. Měli byste se rozmyslet, jestli nenecháte zákonu, aby je dostihl.“

Ozval se hluboký hlas: „Sam Wilson byl dobrý šéf, nejlepší, pro kterého jsem kdy pracoval. Byli jsme přátelé. Na zákon se raději spoléhat nebudu. V tomto kraji stojí ještě na vratkých nohou a příliš často selhává. Proto to vezmeme do ruky sami.“

„Já vás nemůžu zadržet,“ odvětil jsem. Zvýšil jsem hlas.
„Domluvte svému synovi, madam, aby upustil od toho šíleného plánu. Přijdete o něj.“

Ozval se ale zase ten muž. „To, co jsem řekl, neplatí jen pro mě. Platí to i pro moje kamarády. I kdyby Bob zůstal tady, my pojedeme za těmi darebáky a potrestáme je po svém.“

Muž pobídl koně. Ostatní čtyři ho následovali. Nemohl jsem nic dělat.

Když se pětice vzdálila, řekl jsem Corinně Wilsonové: „Kvůli pomstě dáváte všanc život svého syna. Modlete se, aby se vám vrátil. Jinak tu zůstanete sama...“

„Můj život je už teď v troskách,“ odpověděla nevýrazným hlasem. „Když zemřel Sam, zemřela jsem taky. Budoucnost mě už nezajímá.“

„Čas všechno zahojí,“ řekl jsem.

Paní Wilsonová mlčky kráčela k domu a vešla dovnitř. Zmizela mi z očí. Stál jsem ve dvoře sám, bičován bezmocí. Nedokázal jsem Bobovi a jeho lidem zabránit, aby se vydali na nebezpečnou stezku. Byla to svobodná země, každý si mohl jet, kam se mu zlíbilo...

Za úsvitu jsem opouštěl ranč. Stopa se přede mnou táhla zřetelně. Mířila na jih. To mě utvrzovalo v přesvědčení, že se bandité snaží dostat do Lubbocku. Leželo přede mnou padesát mil pustiny. Llano Estacado neboli Staked Plains, jak toto pusté, vyprahlé území nazývají Američané. Tam nebyli jen chřestýši, ještěrky a štíři, ale i muži, kteří se skrývali před zákonem.

Slyšel jsem už dřív o míšenci jménem Juan Alvarez, který se svou bandou hrdlořezů terorizoval široké okolí. Prý dokázali polapit do pasti celou karavanu vozů a vyloupit ji. Jejich úkryt se měl nacházet v nějaké vesnici poblíž hranic s Novým Mexikem.

Ale s Alvarezem jsem si hlavu nelámal. I kdyby ta banda existovala i ve skutečnosti a nejen v bujně fantazii obyvatel, měla svá loviště mnohem dál na západ.

Kolem mě se táhla neúrodná země. Řetězy kopců, kaňony, náhorní plošiny, kaktusová pole a ostrůvky kvetoucí šalvěje... Zem byla písčitá. Tu a tam se krčily zakrslé stromky. V této krajině by se neuživilo ani pár kusů polodivokého dobytka.

Cestou na jih jsem narazil na malé hnízdo. Na zpuchřelém dřevěném štítu u vjezdu do města stálo načmáráno jméno: Furguson. Barva již oprýskala. Zastavil jsem a rozhlédl se po shluku domů a kůlen. Domy stály po obou stranách prašné hlavní ulice. Byl tam i dřevěný kostelík natřený načerveno. To místo působilo mírumilovným dojmem. Na ulici si hrály děti. Tři ženy stály na chodníku a povídaly si. Za budovami byly stáje s kozami a ovci.

Jel jsem dál. Několik chodců si mě všimlo a pozorovali se. Z obchodu vyšel velký muž se zelenou zástěrou. Zastavil se na verandě a hleděl směrem ke mně. Přijel jsem k němu.

„Projeli tudy čtyři jezdci? Jednomu z nich je asi padesát

a má šedé vlasy. Ostatním třem není ani třicet.“

Muž potřásl hlavou. „Dnes ráno tudy projelo pět jezdců. Byli oblečení jako kovbojové. Také oni se zajímali o čtyři jezdce.“

Poděkoval jsem a pokračoval v cestě.

Jezdec zastavil koně na vrcholku kopce. Stiskem kolen donutil zvíře zůstat na místě. Přimhouřenýma očima hleděl do údolí, kterým projížděli čtyři muži. Kopyta jejich koní vířila oblaka prachu. Nýty na sedlech a ohlávkách se blyštěly ve slunci. Písečné podloží tlumilo dusot kopyt.

Jezdec si olízl popraskané rty. Ti čtyři pod ním ho nezpozorovali. Otočil koně a rozjel se dolů svahem. Po čtvrt hodině ostré jízdy narazil na skupinu, která odpočívala ve stínu skalní věže. Seskočil z koně. Jeden muž v tmavém obleku, na jehož hrudi se křížily nábojové pásy, se zvedl. „Co je, Lanci?“

Byl to míšenec Juan Alvarez. Byl ozbrojen dvěma revolvery. Jeho tvář byla snědá a zarostlá. Zpod stetsonu mu vyčnívaly mastné vlasy.

„Čtyři jezdci,“ řekl Lañce. „Táhnou na jih.“

„Američané?“

„Ano. Zdá se, že mají naspěch.“

„Do sedel, hombres!“ zvolal Alvarez. „Ty čtyři si podáme.“

Tucet mužů se rozběhl ke svým koním, odvázáli je a nasedli. O chvíli později vyrazili. Prach se valil v hustých mračnech. Uháněli na jih. V dálce se zdvihal řetěz skal a vypadal jako bariéra táhnoucí se z východu na západ. Ale bylo tam dost soutěsek a roklí...

Bandité nešetřili koně. Skály se blížily. Nakonec vjeli do jedné soutěsky se strmými stěnami. Řinčení podkov na

kamení bylo zesilováno ozvěnou. Písek, který byl hnán větrem nad soutěskou, padal se šustěním dovnitř. U pat skalních stěn se vršily spadané bloky kamene, mezi nimiž rostlo trnité křoví. Stěny se přiblížily. Bandité jeli stále dál. Museli jet jeden za druhým, aby projeli zúženým místem. Pak se cesta zase rozšířila a nakonec se stěny rozestoupily natolik, že smečka mohla jet v neuspořádané skupině.

Slunce dosáhlo nejvyššího bodu své cesty. Soutěska končila. Široká rovina táhnoucí se směrem na jih byla v dálce ohraničená dalšími horami. A před těmito horami se nacházely ruiny bývalé misie. Střechy byly propadlé. Zvonice ještě stála. Na věži zbyly dosud trámy k zavěšení zvonu. Trámy byly však ztrouchnivělé a zvon dávno pryč.

Nad misíí se tetelil horoucí vzduch. Zdálo se, že je naprosto liduprázdná.

Bandité pod Hunterovým vedením vjeli na planinu. Muži vytasili ze sedlových pouzder pušky a nabili. Měli v sobě nedůvěřivou opatrnost psanců neustále pronásledovaných zákonem.

V misii Josh Merceer vylezl na zvonici. Byl to životu nebezpečný podnik, protože schody byly ztrouchnivělé a nepevné. Nyní spatřil jezdce, kteří se vyrojili ze soutěsky na severu.

„Jede sem celá horda mužů,“ zavolal. „Je jich asi tucet a neměli bychom počítat s tím, že jsou nám přátelsky nakloněni. Možná jsou to dokonce pronásledovatelé z Plainview.“

„Zůstaň nahoře a sleduj je!“ poručil Hunter. „Cashi, Brade, odved'te koně do kostela a připravte se. Nachystáme jim žhavé přijetí.“

Odvedli koně do zpola zřícené budovy, uvázali je a sami zaujali pozice za zdí, která kdysi obklopovala celou misii a která byla místy vysoká sotva po pás.

„Skutečně míří sem!“ zavolal Merceer z věže. „Jeden z nich je oblečený jako Mexičan, ale nemá sombrero, ale stetson.“

„Juan Alvarez,“ zaskřípěl zuby Hunter. „Takže ten neřád je skutečně tady.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Cash Coleman, který se krčil za zdí vedle Huntera.

„Juan Alvarez prý řadí v Llanu Estacadu. Vždycky jsem to považoval za výmysl. Teď jsem se přesvědčil o opaku.“ Rázně přiložil pušku k rameni. S klidem pozoroval přes mušku blížící se jezdce.

Přijížděli krokem a působili dojmem nemilosrdné síly. Banditům v misi se zrychlil tep. Ale měli na své straně moment překvapení a nebudou se na nic vyptávat.

Jezdci se dostali na dostřel.

„Palte!“ zařval John Hunter.

Pušky vyštěkly. Dva jezdci se zhroutili z koní, další dvě zvířata padla k zemi. Zbylí jezdci otočili koně a vyrazili tryskem směrem, odkud přijeli. Dva muži, jejichž koně byli zasaženi, za nimi utíkali po svých. Prásklo několik výstřelů. Jeden z prchajících se zhroutil a zůstal ležet. Pak zmizeli v soutěsce, z níž před pár okamžiky vyjeli.

Hunter sklonil pušku. „Ti si to rozmyslí, jestli ještě pojedou přes tu rovinu. Myslím, že jsme se jich zbavili.“

„Kéž by to tak bylo,“ prohlásil Stanton. Napřímil se.

„Zůstaneme tu ještě dvě hodiny, než přejde největší vedro,“ řekl Hunter a zavolal: „Dávej dobrý pozor, Joshi. Možná se o to pokusí ještě jednou.“

„Jistě!“ odpověděl muž.

Bylo úmorné, nesnesitelné horko. Vzduch jako by se vařil. Koně stáli se svěšenými hlavami mezi zbytky zdí.

„Myslíte, že je ten marshal za námi?“ zeptal se Coleman.

„Já tomu věřím,“ odvětil Hunter. „Dřív nebo později to

zjistíme a pak se ho zbavíme kusem olova.“

„Kam vlastně jedeme?“ chtěl vědět Brad Stanton.

„Do Lakeview,“ řekl Hunter. „To je takové malé hnízdo dvacet mil jižně od Lubbocku. Tam se ukryjeme, až projedeme krajem křížem krážem a zmateme případné pronásledovatele. Za deset dní se vrátíme na Wilsonův ranč. To už bude Joey natolik zdravý, aby mohl jet dál.“

„Pokud ho marshal nevzal s sebou.“

„Ne, ten se drží na naší stopě.“

„Proč jsi si tím tak jistý?“

„Vzali jsme mu sedm tisíc dolarů. A mezitím se už asi dozvěděl, že jsem vyloupil banku v Borgeru a zastřelil pár chlápků. Já jsem toho hombrehu viděl. Ten se nevzdá. Takové já znám. Jsou houževnatí jako podešev.“

„Budeme mít na krku ještě Alvareze a jeho zabijáky. Navrhuji, abychom zmizeli v Novém Mexiku a pak se pustili na jih...“

„Na to zapomeň,“ odsekl Hunter. „Já tu Joeyho nenechám,“ prohlásil neoblomně.

Stanton mlčel. Slovo si vzal Coleman.

„Souhlasím s Bradem,“ řekl. „Mnoho psů, zajícova smrt. My jsme ti zajíci, kteří jsou pronásledováni mnoha psy. Alvarezem a ještě zákonem. Není to trochu moc, Johnne?“

„Vždyť můžete zmizet,“ zabručel Hunter. „Já ale nenechám svého syna ve štychu.“

Rozhovor odumřel. Každý se zaobíral vlastními myšlenkami. Nakonec byly dvě hodiny pryč. Největší horko pominulo. Ale stejně bylo i nadále nesnesitelné vedro. Merceer opustil svou pozorovatelnu na věži. Utáhli pásy sedel a nasedli. Rozjeli se dál.

Nozdry jejich koní směřovaly na východ. Tam se tyčily kopce se skalnatými vrcholky...

Projížděl jsem hradbou kopců. Dno soutěsky, kterou mě nesl můj kůň, bylo pokryto kameny a štěrkem. Tady dole se nehnul ani vánek. Kopyta zvonila a skřípěla, což znělo mezi skalními stěnami pozoruhodně melodicky. Samozřejmě by mě bylo slyšet již zdaleka.

Skály se rozestoupily. Předě mnou se táhla mírně zvlněná rovina připomínající zkamenělé vlny. Na jižním konci plošiny se zdvihaly další kopce a skaliska. Před touto kulisou jsem spatřil bývalou misi. Rozhlížel jsem se do všech stran a pak jsem se k ní pustil. Když jsem urazil polovinu vzdálenosti mezi misi a skalami, z nichž jsem vyjel, uslyšel jsem dunět kopyta. Přicházelo to ze severozápadu. Otočil sem tím směrem hlavu.

Blížil se ke mně oddíl jezdců v divokém trysku. Barevné šátky na jejich hrdlech pleskaly ve větru, krempy jejich klobouků se vepředu zvedaly.

Bylo to pět jezdců a já jsem věděl, že nemají v plánu nic bohulibého. Duši mi sevřel závan smrtelného nebezpečí. Nasadil jsem koni ostruhy. Jeho kopyta letěla. Předkláněl jsem se nad koňskou šíjí, abych koni ulehčil.

Padlo několik výstřelů. Mířil jsem přímo na jih k misi. Musel jsem se tam dostat, protože jen tam se mi nabízela ochrana. Uvažoval jsem, co je to za lidi. Jaký měli zájem mě lapit? Nemohli mi vzít nic jiného než těch pár dolarů.

Těsně před očima mi vlála hříva mého koně. Obával jsem se, zda vydrží celou cestu k misi běžet tímto tempem.

Spásné zdi se zdály být nekonečně daleko. Yard za yardem letěl pod dunícemi kopyty. Koni odletovaly od nozder chuchvalce pěny. Když jsem se ohlédl, zjistil jsem, že jsem nezvýšil náskok ani o yard. Vzdálenost byla stále

stejná. Hnali se za mnou jak smečka loveckých psů.

Moji pronásledovatelé také seděli na koních v hlubokém předklonu. Přestali střílet. Výstřel by na tuto vzdálenost na pádícím koni znamenal jen plýtvání olovem.

Můj kůň zpomaloval. Pobízel jsem ho pokřikem a šleháním uzdy.

Hřeben kopců na jihu se každým skokem přibližoval. Tam kynula spása. Trávy ubývalo, půda byla kamenitější. Zvuk kopyt byl jasnější. Kůň byl stále rychlý, ale ne dost.

Když jsem se podruhé ohlédl přes rameno, spatřil jsem, že ti chlapi stáhli náskok. Jejich zvířata byla zřejmě odpočatější než moje.

„Nezpomaluj, kamaráde,“ vykřikl jsem koni do ucha.

Chomáčky pěny se mi lepily na kalhoty. Kůň těžce dýchal.

Ale dokázal se sebrat k poslednímu vypětí sil. Jako by cítil, že můj život závisí jen na něm. Jako by toto poslední zoufalé úsilí zvýšilo jeho rychlost.

Ruiny ležely jen asi míli přede mnou. Tu jsem západně od sebe spatřil druhou smečku jezdců. Bylo jich také pět. Pokoušeli se mi odříznout cestu k rozvalinám. Obě skupiny na mě uspořádaly hon. Doslova jsem cítil proud brutality, která z těchto mužů vyzařovala. Byl jsem vydán na milost zákonům divočiny. Tady platilo jen právo silnějšího. Byl to závod se smrtí.

Pak byl můj kůň v koncích. Vyčerpal poslední síly a jen klopýtal. Rozvaliny byly již na dosah. Vytrhl jsem z pouzdra pušku a vypálil několik kulek do skupiny blížící se od západu. Jeden kůň se zřítíl. Další dva do něj narazili a také spadli. Po zemi se válela změť koňských a lidských těl.

Ještě naposled jsem pobídl koně. O chvíli později vklopýtal mezi zdi.

Seskočil jsem z něj a rozběhl se do krytu za zdí.

A pak jsem pátil na blížící se jezdce ránu za ranou. Tři sedla zůstala prázdná. Bandité otočili a shromáždili se mimo dostřel mé pušky. Dva z těch chlapů neměli koně, ale vyšvihli se do sedel koní, jejichž majitelé leželi na zemi mezi mnou a jimi. Jeden z nich se začal plazit pryč. Nechal jsem ho být.

Uplynulo několik minut. Ti chlapi se o něčem dohadovali. Pomyslel jsme na Juana Alvareze. Prý ovládá území mezi Lubbockem a hranicí s Novým Mexikem. Ptal jsem se sám sebe, jestli Hunter a také Bob Wilson se svými lidmi projeli touto oblastí bez úhony.

Jezdci se rozdělili. Sesedli a blížili se pěšky v široce roztažené řadě. Byly tam keře a velké balvany, za nimiž se mohli krýt. Krok za krokem se blížili. Každou chvíli některý z nich pod krycí palbou svých kumpánů přeběhl široký pás volné země. Jejich taktika byla zřejmá. Chtěli se také dostat mezi ruiny, obklíčit mě a dostat do kleští.

Střílel jsem neustále.

Náhle ke mně dolehl zvuk kopyt. Blížil se ze západu. Okolní zdi mi bránily ve výhledu. V předklonu jsem běžel mezi zbytky zdí, dokud jsem neviděl něco víc. Kopyta již byla blízko. Jako studená sprcha mě polilo pomyšlení, že banditům možná přijíždí posila.

Ale byl to Bob Wilson a jeho čtyři muži.

Přilákalo je burácení výstřelů.

Mezi rozvalinami domů seskákali z koní, chopili se pušek a nabili.

„Je to Hunter s bandity?“ zeptal se Bob Wilson, který mi už připadal mnohem dospělejší než předchozího dne. Jako by se z něj stal přes noc muž.

„Ne,“ řekl jsem. „To bude banda, kterou vede Juan Alvarez. Viděl jsem jednoho chlapa, který byl oblečen jako Mexičan. Možná to byl dokonce Alvarez osobně.“

„Takže ten člověk existuje,“ zabručel Bob. „Vždycky jsem si myslel, že jsou to jen povídačky.“

„Možná to byly původně jen legendy, než si někdo roli Alvareze přivlastnil.“

Mladík na mě překvapeně pohlédl a řekl: „Ztratili jsme čas, protože můj kůň začal kulhat. Šlápl na trn. To nám sebralo půl dne. Hunterovu stopu jsme mezitím ztratili. Jezdili jsme prostě křížem krážem, abychom ji znovu našli, a pak jsme uslyšeli výstřely.“

„Tys doufal, že tu narazíte na Huntera a jeho bandu, že?“

„Ano.“

Práskaly výstřely. Kovbojové z Wilsonova ranče zaujali pozice a pálili po všem, co se hnulo.

Banditům začala být půda horká pod nohama, museli se stáhnout.

„Počkáme, až padne tma,“ prohlásil Wilson. „Až bude dost tma, zmizíme.“

„Vrať se, chlapče,“ řekl jsem. „Huntera nech na mně. Jeho musí potrestat zákon. Ten muž už nemá co ztratit. Proto je obzvlášť nebezpečný a záludný. Chová se jako dravec zahnaný do kouta...“

„Já chci jeho skalp,“ vykřikl Bob Wilson. „A jestli to musí být, pojedu kvůli tomu do až do pekla a naplivu satanovi do ksichtu.“

Nepokoušel jsem se ho přesvědčit.

Jeden z kovbojů vylezl na zvonici a držel hlídku. My ostatní jsme seděli na kamenech s puškami v rukou a čekali jsme, že se něco stane. Cokoliv, co by nás zbavilo toho napjatého očekávání. Dva muži pokuřovali. Také jsem se ubalil cigaretu.

Čas se pomalu vlekl.

Ticho bylo tísnivé. Bylo to jako klid před bouří....

„Rozmyslel jsem si to,“ řekl Brad Stanton. „Chci ze země zmizet nejkratší cestou. Tady je pro mě příliš horko. Ten zatracený marshal mi nedává spát.“

„Jestli je na naší stopě, tak ho dostane Juan Alvarez a jeho hrdlořezi,“ prohlásil Hunter.

Pohlédl úkosem na Stantonova. „Jestli zmizíme ze země, pak společně a ne bez mého syna.“

„K čertu, co je mi po tvém synovi, Johne. Když jde o krk, je mi bližší košile než kabát. Budou nás pronásledovat, to snad nepopřeš. Hned budou po celém Texasu viset naše podobenky. Dej mi můj podíl z těch sedmi tisíc dolarů a já mizím.“

John Hunter zastavil koně. „Nikdo se od nás netrhne,“ vykřikl. Jeho pravice se nacházela blízko koltu. Jeho obličej ztvrdl. Oči se mu ledově blýskaly.

Stantonovi neušla Hunterová pevná rozhodnost.

Stáhl hlavu mezi ramena, jako by mrznul. „V pořádku, Johne,“ zamumlal. „To byl jen takový nápad. Nenecháme Joeyho v nouzi.“ Jeho oči ho však usvědčovaly ze lži. Stanton byl rozhodnut při první příležitosti zabít Huntera, zmocnit se peněz a zmizet.

Blížil se večer. Jeli v zákrutech mezi kopci. Když začala tma houstnout, narazili na říční tok.

„Utáboříme se tady,“ rozhodl Hunter.

„Proč se nepokusíme dojet do nějakého města, abychom se vyspali v posteli?“ zeptal se Merceer.

„Protože chceme smazat stopu,“ zavrčel Hunter.

S tím se Merceer spokojil.

Sesedli a odvedli koně ke břehu. Zvířata pila.

Bandité jim uvolnili pásy pod břichy a spoutali jim přední nohy. Sami ponořili hlavy do vody. Poněkud je to

probralo.

John Hunter si prohrábl mokré vlasy. „Musíme postavit hlídky. Joshi, vezmeš si první. Po dvou hodinách tě vystřídá Cash. Já budu hlídat poslední.“

Odepnuli příkrývky od sedel a rozprostřeli je po zemi. Sedla koním nesundali. Museli být připraveni kdykoliv bez meškání vyrazit.

Josh Merceer vzal pušku, prodral se křovím na břehu a vystoupal na pahorek, odkud měl výhled na jejich stopu. Ve svitu měsíce měl přehled na dobrých dvě stě yardů. Krajina byla jako po vymření.

Merceer hlídal asi dvě hodiny, pak probudil Colemana. Ten šel také na kopec. Další dvě hodiny uplynuly bez problémů. Pak byl na řadě Stanton. Jeho rozhodnutí bylo nezvratné. Chtěl využít toho, že ostatní spí, zmocnit se peněz a zmizet.

Peníze se nacházely v sedlových brašnách, které Hunter střežil jako oko v hlavě. I nyní je měl pod hlavou jako polštář.

Když si byl Stanton jistý, že usnul i Coleman, utáhl koním sedlové pásy, rozvázal jim nohy a pak je svázal dlouhými uzdami k sobě, jednoho za druhého. Pak zastrčil pušku do pouzdra a tasil revolver.

Vydal se k Hunterovi. Starý desperado ležel na boku. Jeho pravidelné oddechování prozradilo, že spí hluboce a klidně.

Stanton šel blíž. Pak přitiskl hlaveň revolveru k Hunterově krku a natáhl kohoutek. Hunter se rázem probudil. „Co...“

„Drž hubu,“ zasyčel Stanton a vytrhl sedlové brašny Hunterovi zpod hlavy. „Ty mizerný bastarde,“ zasyčel Hunter.

Stanton si přehodil brašny přes rameno. „Měls mi včas vyplatit můj podíl, John,“ zabručel. Vzal ze země

Hunterův revolver a hodil ho do potoka. Pak se otočil...

Zaburácel kolt. Ke Stantonovi vyšlehl plamen z hlavně. Pocítil příšerný náraz do hrudi. Udělal ještě dva nejisté kroky a pak se zhroutil. Josh Merceer odhodil deku a vstal. Také Hunter s Colemanem vstali. „Ten bastard nám chtěl ukrást peníze!“ zařval Merceer. Přistoupil ke Stantonovi a sklonil se nad ním. „Je ještě naživu,“ zabručel.

„Ten výstřel byl slyšet na míle daleko,“ řekl Hunter. „Musíme se klidit. Ti Alvarezovi darebáci nás jistě stále hledají.“

Přistoupil ke Stantonovi, který tiše chroptěl, a vzal si brašny nazpět. Pak mu rozepnul sponu opasku se zbraní, vytrhl ho zpod jeho těla a připnul si ho. Ze země zdvihl jeho revolver, ale nechal si ho v ruce. Nevěřil náhle ani Merceerovi s Colemanem.

Chvíli se číhavě sledovali, pak Merceer prohlásil: „Musíme zmizet.“ Zastrčil revolver do pouzdra, šel ke koni, odvázal ho od předchozího a nesedl. „Na co čekáte?“

John Hunter svěsil ramena. Uklidnil se a šel ke svému koni.

Nakonec nasedl i Coleman. Stantonova koně vedl za sebou.

O zraněného se nestarali. Podle jejich mínění dostal, co si zasluhoval. Rozjeli se do noci.

Stanton, který byl při vědomí, o všem věděl. V hrudi mu hořela bolest jako pekelný oheň.

Ale horší než bolest byl strach ze smrti, která se po banditovi již lačně natahovala. „Nenechávejte mě tady. Prosím...“ zasténal bandita. Nikdo ho neslyšel.

Vyrazili jsme, když tma zhoustla. Ke kopcům zbývala

ještě dobrá míle. Z dálky se zdálo, že misie byla vybudována těsně před kopci. Ale to se ukázalo jako klam. Museli jsme tedy překonat zbývající vzdálenost po otevřené rovině, kde se člověk nemohl za ničím krýt.

Koně kráčeli krokem. Písciťá půda tlumila zvuk kopyt. Kopce se před námi tyčily jako hřbety obrovských číhajících bestii. Minuli jsme rozvaliny misie. Dostali jsme se ke kopcům, aniž bychom byli napadeni.

Jeli jsme asi půl míle na jih, aniž bychom narazili na stopu banditů. Změnili ti darebáci směr? Byli jsme bezradní. Rozhodl jsem se, že se od Wilsona a jeho kovbojů oddělím, a hned jsem to mladíkovi chtivému pomsty sdělil.

„Nemůžu vás zdržovat,“ pronesl. „Pojedeme dál na jih. Jistě na tu stopu někde narazíme.“

Zastavil jsem. Skupinka zmizela v šeru, zvuky vydávané koňmi utichly. Po krátkém přemýšlení jsem se vydal zpět po cestě, kterou jsme přijeli. To bylo samozřejmě spojeno s rizikem, protože jsem musel počítat s tím, že Alvarezovi lidé se pustí po naší stopě. Musel jsem to riziko ale podstoupit, protože mi cosi říkalo, že se bandité někde u misie stočili na východ nebo na západ.

Každou chvíli jsem zastavoval, abych naslouchal. Pak jsem byl zpět u misie. Cítil jsem téměř fyzicky nebezpečí, v němž jsem se nacházel. Byl jsem stísněný. Někde ve tmě číhali Alvarezovi bandité.

Objížděl jsem v kruhu kolem stanice. A našel jsem. Stopa vedla na východ. Bez váhání jsem se po ní vydal. Vjel jsem do kopcovitého terénu. Stopa se přede mnou táhla ve svitu měsíce docela zřetelně. Nemohl jsem z ní sjet. Jel jsem hodinu za hodinou. Pak jsem dorazil k potoku. Voda se třpytila jako tekuté stříbro. V křovinách na jeho březích harašil mírný noční vítr. Zaslechl jsem ale i cosi jiného. Bylo to sténání. Umlklo a pak se ozvalo

znovu...

Uchopil jsem remington a sklouzl jsem z koně. Ozvalo se další zachroptění. Šel jsem za tím zvukem opatrně, vážil jsem každý krok, byl jsem napjatý do posledního nervu. Pak jsem spatřil na kraji potoka tmavý podlouhlý předmět. Byl to nějaký člověk. Tiše naříkal. S namířeným revolverem jsem přistoupil až k němu, poklekl jsem a řekl: „Slyšíte mě?“ Zatřásl jsem tím mužem.

Odpovědí mi byl jen odumírající sten. Zastrčil jsem revolver do pouzdra a škrtl zápalkou. Matné světlo ozářilo bledý obličej. A spatřil jsem také krev na košili toho muže. Hleděly na mě kalné oči.

Zápalka zhasla. Vstal jsem a přinesl od sedla láhev s vodou. U zraněného jsem ji otevřel, nadzdvihl mu hlavu a nalil mu vodu mezi rty. Mechanicky polykal. Odtáhl jsem láhev.

„Můžete mluvit?“

„Ano. Byl to – byl to Hunter a jeho kumpáni. Nechali mě tu prostě ležet.“

Vzrostlo ve mně podezření. „Patříte k nim?“

„Já – jel jsem s nimi. Jmenuju se Stanton – ty sprosté svině...“

„Strhla se tu hádka?“

„Ano. Kvůli penězům. Hunter mi nechtěl dát můj podíl. Kdo – kdo jste?“

„Marshal Bill Waco. Kam Hunter jede?“

„Do Lakeview. Nejprve ale chce zamést stopu. Hunter nechce odjet ze země bez svého syna. Chtějí se skrýt v Lakeview. Na deset dní. Pak pojedou zpátky na ranč pro Joeyho.“

Podržel jsem zraněnému láhev u úst. Lačně pil. Pak jsem zavřel láhev a napřímil se. Nemohl jsem ho tu nechat ležet. Uvažoval jsem. Neznal jsem ani jméno potoka, u něhož jsem se nacházel. Rozhodl jsem se ale sledovat jeho

tok, protože dřív nebo později jsem musel narazit na nějaké osídlení, kde bych mohl zraněného zanechat.

Neodvažoval jsem se rozdělat oheň, takže jsem musel Stantona obvázat potmě. Pak jsem ho vysadil na koně. Držel se v sedle jen vypětím vůle. Nasedl jsem za něj, pravou rukou jsem uchopil uzdu a levou jsem přidržoval zraněného muže. Konečně, snad po dvou hodinách, se ze tmy vyloupila stavení malého města. Všichni tu spali. Vjel jsem mezi domy, jichž nebylo víc než dva tucty. Viděl jsem obchod a saloon. Nebylo tam příliš co k vidění.

Zastavil jsem u jednoho domu a přivázal koně k břevnu. Pak jsem zabušil na dveře. Údery se dutě nesly vnitřkem domu. Chvíli to trvalo, ale pak se pode dveřmi objevilo světlo a rozespálý hlas zavolal: „Co je? Kdo je tam?“

„Jmenuju se Bill Waco,“ odpověděl jsem dost nahlas, aby to bylo slyšet přes dveře. „Jsem zástupce federálního marshala z Amarilla a mám s sebou raněného. Potřebuje nutně ošetřit. Je ve městě lékař?“

Uvnitř zarachotila petlice, pak se dveře otevřely. Na ulici dopadl pruh světla. Předě mnou stál muž v noční košili po kotníky. Držel v ruce lucernu. „Ne,“ řekl. „V Roundup nemáme doktora. Ale žije tady muž, který pracoval jako ošetřovatel ve válce. Ten vám snad pomůže.“

Muž vyšel z domu a zdvihl ruku s lucernou. Světlo dopadlo na zraněného banditu. Brada mu padala na prsa. Stálo ho námahu udržet otevřené oči. Víčka mu cukala.

„Ten nevypadá dobře,“ zabručel muž s lucernou. „Našil jste do něj kus olova, marshale?“

„Já ne. Kde tedy najdu toho ošetřovatele?“

„O čtyři domy dál. Jmenuje se Dean Osborne. Je to takový podivín a někdy ani nevíme, jestli to má v hlavě v pořádku, ale...“

„Děkuju,“ řekl jsem, vzal jsem koně za ohlávku a vedl

jsem ho po kraji ulice. U popsaného domu jsem zastavil. Zabušil jsem na dveře. Opět chvíli trvalo, než se někdo ozval. „Kdo tu tluče v tuhle nekřesťanskou hodinu?“ ozvalo se. „Jestli jsi to zase ty, Hansone, tak ti dnes napálím do zadnice dávku broků.“

Zřejmě si z toho muže někdo dělával blázny a tenhle Hanson byl asi vůdčí postavou. Nezajímal jsem se o to a zavolal jsem:

„Jsem marshal Bill Waco. Mám tady těžce zraněného muže. Řekli mi, že se vyznáte v ranhojičství.“

Dveře se otevřely. Proti mně stál hubený vysoký muž s bílým plnovousem a pleší. V levé ruce držel petrolejku a v pravé brokovnici. „Ti mizerní spratci se někdy baví tím, že mě v noci vytáhnou z postele,“ prohlásil. „A Hanson je z nich nejhorší.“ Vyšel z domu a posvítil Stantonovi do obličeje. Neušla mu krev na jeho hrudi a řekl: „Koupil kulku do hrudníku. Tady pomůže jen skutečný doktor. Já jsem starý a třesou se mi ruce. Nevěřím si, že tu kulku vytáhnu.“

„Kde je nejbližší lékař?“ zeptal jsem se.

„V Lubbocku. Ale tam je to nejméně dvacet mil. No dobrá, pokusím se udělat, co je v mých silách. Vezměte toho muže dovnitř, marshale. Do Lubbocku by už nedojel.“

Stáhl jsem Stantona z koně. Když stál na zemi, podlomila se mu kolena. V poslední chvíli jsem ho zadržel, aby se nezhroutil. Přehodil jsem si jeho paže přes rameno a držel ho pevně za zápěstí. Takto jsem ho vlekl do domu. Osborne šel přede mnou a otevřel dveře. V místnosti byla tma. Osborne vešel jako první.

Stála tam postel. Položil jsem na ni Stantona a sundal mu holínky. Přišla starší žena. Také měla lucernu. „Co se tady děje?“

„Musíš mi pomoci, Elo,“ řekl Osborne. „Marshal nám

přinesl do domu těžce zraněného. Nevěřím, že se dožije rána, ale uděláme, co můžeme.“

Žena se beze slova otočila. Šla asi do kuchyně ohřát vodu.

„Je tady nájemní stáj?“ zeptal jsem se.

„Ne, ale jestli potřebujete místo pro koně a kupku sena, abyste se vyspal, můžu vám pomoci. Za domem mám vlastní stáj, tam najdete, co potřebujete. Lucerna visí hned za vraty.“

Vyšel jsem z domu...

Věděl jsem, co se děje. Ti mizerové chtěli do Lakeview. Osborne mi vysvětlil, kde se toto místo nachází. Když jsem odjel z Roundup, byl Stanton ještě naživu. Ale Osborne mu nedával velkou šanci na přežití.

Odjel jsem, když se na krajinu začaly snášet první hřejivé paprsky. Z Roundup jsem musel urazit asi čtyřicet mil. Doufal jsem, že se to do večera podaří. Pak jsem měl ještě čekat.

Od Stantonova jsem věděl, že Hunter nepojede přímou cestou, aby setřásl pronásledovatele a pak teprve zalezl v Lakeview.

Nebezpečí cíhalo všude. Nevěřil jsem, že se Juan Alvarez tak snadno vzdá. Proto jsem byl stále pozorný.

Moje oči jezdily sem a tam po krajině, často jsem vyjížděl na kopec, abych se rozhlédl po okolí. Ačkoliv jsem neviděl nic, co by ukazovalo na nebezpečí, měl jsem dojem, že mě sleduje tisíc očí. Neměl jsem ponětí, co tento pocit zavinilo, ale věděl jsem, že je tu a nedá se zaplašit.

Projížděl jsem úžlabinou.

Po mé pravé ruce se tyčil kopec, na jehož vrcholku čněla rozeklaná skalní věž. Jeho svahy byly pokryty křovím.

Po mé levici se táhl hřebínek kopců, stejně jako i přede mnou. Tu a tam čněl ze země obří kaktus.

Můj kůň náhle zafrkal a zastavil se. Rozšířil nozdry. Varoval mě. Zvíře něco zavětrilo. V okamžiku, kdy jsem slézal z koně, práskla puška. To mi zachránilo život. Nejprve kolem mě zasvištěla kulka, pak zaburácel výstřel. Okamžitě jsem se vtáhl zpět do sedla a nasadil koni ostruhy.

Padaly další výstřely. Stočil jsem koně vpravo a hnál ho do svahu. Pod skalní věží jsem sesedl. Na vrcholek kopce vlevo od údolí vyhnalo svoje koně několik jezdců.

Byli to ti Alvarezovi pekelníci nebo snad jiná banda, jíž jsem náhodou zkřížil cestu. Odvedl jsem koně za skalisko, aby nebyl v nebezpečí.

S puškou s ruce jsem se plížil na místo, odkud jsem viděl tu smečku.

Bylo jich sedm. Nyní pobídli koně a rozjeli se dolů. Přiložil jsem pušku k rameni a vypálil několik kulek.

Jeden z koní se zhroutil. Jeden jezdec byl smeten ze sedla. Volné zvíře pádilo dál.

Jezdci se roztáhli do široké linie. Tryskem se blížili ke kopci, na němž jsem zaujal obranné postavení.

Jelikož jsem se však nemohl bránit útoku z více směrů, rozhodl jsem se zmizet. Doběhl jsem ke koni, odvázal ho a vlekl ho za sebou kolem skalní věže. Pak jsem teprve nasedl a rozjel se dolů.

Když jsem vjel mezi kopce na západě, otočil jsem se.

Ti chlapi se řítili kolem kamenitého kopce a hnali se na mě.

Vyjel jsem zase na vrcholek, skryl koně za skálou, aby byl mimo dostřel, a zaujal jsem pozici.

Bylo jich už jen šest. Ten chlap, kterému jsem zastřelil koně, se zmocnil zvířete svého padlého druha.

Můj výstřel srazil z koně dalšího muže. Několikrát se

převalil na zemi a zůstal zkroucený ležet.

Ostatní se rozjeli všemi směry a zmizeli mezi kopci...

Rozběhl jsem se ke koni.

Pustil jsem se zase na jih. Možná se ti chlapi vzdají pronásledování, když jsem už zneškodnil dva z nich, a nechají mě na pokoji.

Můj kůň uháněl rychlým cvalem. Zvuk kopyt přehlušoval všechny ostatní zvuky.

Vtom jeden z nich vyrazil zpoza kopce a rozjel se přímo na mě.

Zastavil jsem. Pušku jsem měl v rukou. Také ten chlap zastavil. Sekundu jsme se navzájem sledovali. Vtom trhnul puškou vzhůru...

Vypálil jsem od boku, dobil a znovu vystřelil. Jeho kůň se složil na zem. Jeho puška zaduněla, ale trhlo to s ním a jeho kulka mi nebyla nebezpečná. Seskočil jsem z koně a pečlivě zamířil.

Stiskl jsem spoušť. Prohnul se a padl na obličej.

Jedním skokem jsem byl zase v sedle. Sto yardů přede mnou se na vrcholku kopce objevil jezdec a také vlevo jsem spatřil jednoho muže. Ohlédl jsem se.

Byl jsem obklíčen. V krku mi rázem vyschlo. Ti darebáci mě dostali mezi sebe. Má na tomto místě skončit můj život?

Sevřel se mi žaludek. Srdce se mi divoce rozbušilo. Bylo to beznadějně. Zastrčil jsem pušku do pouzdra, seskočil z koně a zdvihl ruce.

Ti muži pobídli koně a rozjeli se ke mně. Jejich pušky mířily na mě. Stačil lehký stisk ukazováku kteréhokoliv z nich, aby proti mně poslal žhavou smrt.

A pak byli u mě. Hleděl jsem do zlých, zarostlých obličejů. V jejich očích jsem četl vražednou posedlost. Jejich vůdce, byl to Mexičan, vyštěkl: „Tak to by bylo, hvězdonoši. Zastřelil jsi naše přátele. Zato ti Juan nechá

stáhnout kůži zaživa. Ringo, odzbroj ho.“

Jeden z nich sesedl. Byl to Američan. V Alvarezově bandě tedy jezdili Mexičané i Američané.

Odporná sebranka. Byli to muži, jejichž charaktery se skládaly pouze z podlosti, brutality a sprostoty.

Američan přistoupil ke mně a vytáhl mi z pouzdra remington. Pak jsem dostal úder do týla a rázem se mi zatmělo před očima. Měl jsem dojem, že se propadám do hluboké, temné jámy...

Když jsem se probral, měl jsem spoutané ruce. Ti chlapi stáli kolem mě. Na hřbetech koní visely tři bezvládná těla.

V hlavě mi hučelo a to dunění ve spáncích byla jen ozvěna mého srdce. Bylo mi zle. Když jsem se chtěl posadit, zatmělo se mi před očima. Šly se na mě mdloby.

Někdo mě dloubl botou do žeber. „Bylo načase, hombre. Už jsem myslel, že se nikdy neprobereš.“

Vzhlížel jsem k postavě nad sebou, která mi ze země připadala příšerně vysoká.

Byl to ten Mexičan. „Odvezeme tě do naší vesnice, hombre. Tam Juan rozhodne, co s tebou dál. Zřejmě tě podřízneme jako kůzle. Vstávej!“ A znovu mě dloubl do žeber.

Posadil jsem se, přitáhl nohy pod sebe a zvedl jsem se. Všechno se se mnou točilo. Tváře banditů jsem viděl rozmazaně. Mdloby mě pohltily jako šedá mlha. Moje kolena byla jako z vosku. Zhluboka jsem se nadechl a udělalo se mi o něco lépe.

Jeden z chlapů mi přehodil přes hlavu laso a stáhl mi ho kolem paží. Pak nasedli.

Dva z nich vzali za uzdy koně s mrtvolami. Další připevnil laso, na němž jsem byl přivázán, kolem sedlové hrušky. Koně se rozběhli.

Laso se napjalo a já jsem musel vpřed. Vůdce skupiny čekal, až ho minu, a pak se rozjel za mnou.

Nohy mě bolely ještě z posledního krutého pochodu, když mi Hunter zastřelil koně.

Již za chvíli jsem cítil bolest. Každý krok byl utrpením. Zbytek dokončilo žhnoucí slunce. V očích mě pálil pot. Asi po pěti mílech jsem otevřel zatnuté zuby a zachrčel: „Už nemůžu dál.“ Padl jsem na kolena, laso se napjalo a převalilo mě na zem.

Mezi zuby mi skřípěl písek. Kus mě vláčeli za sebou, pak zastavili. Převalil jsem se na záda. Můj dech byl sípavý...

Jeden z banditů seskočil. Byl to ten Ringo, který mě srazil revolverem. Přistoupil ke mně s lahví, hodil mi ji na prsa a zavrčel: „Můžeš jet na koni. Nechceme, abys posel dřív, než dorazíme do vesnice.“

Vytáhl nůž a rozřízl mi pouta.

Posadil jsem se, otevřel láhev a pil. Voda byla teplá a odstátá, ale osvěžila mě. Když jsem vrátil Ringovi láhev, vyhrabal jsem se na nohy. Vratce jsem zůstal stát.

Ruce mě nesnesitelně bolely, jak se do nich vracela krev. Masíroval jsem si do krve rozedřená zápěstí.

Mexičan přijel ke mně, bradou ukázal na mého koně, na němž visel jeden mrtvý, a prohlásil: „Nasedej, gringo. Nejsi asi tak tvrdý, co? Předpokládám, že to bude mizerné divadlo, až tě budeme posílat do pekla.“

Přišel jsem ke koni, vsunul levou nohu do třmene, uchopil sedlovou hrušku a vytáhl se nahoru. U pouzdra byla winchestrovka. Nikoho nenapadlo mi ji vzít. Zřejmě si mysleli, že jsem příliš zničený, než abych bojoval. Předpokládali, že ve mně uhasla chuť na boj.

Jeli jsme dál. Stále na západ. Někde ve skalnaté pustině, zřejmě poblíž hranice, se muselo nacházet útočiště banditů. Neměl jsem ale v úmyslu doprovodit je až tam...

Bob Wilson a jeho společníci dorazili Abernathy. Malé město leželo pětadvacet mil severně od Lubbocku. Přijeli k saloonu a sesedli. Na chodnících téměř nikdo nebyl. Místní obyvatelé drželi siestu. S puškami v rukou vešli do saloonu. Bylo poledne a ve výčepu nikdo nebyl. Barman seděl u jednoho ze stolů a četl noviny.

Za velkými okny do ulice bzučely mouchy. Lítací dveře vrzaly v pantech. Prach se sypal z oblečení a klobouků jezdců na zem. Na prknech zaduněly jejich kroky. Ostruhy chřestily.

Muži šli k pultu.

Barman vstal. „Co to bude?“

„Pět piv,“ řekl Bob Wilson.

Barman zašel za pult a natočil pět džbánek.

Bob Wilson se napil, otřel si penu ze rtů a řekl: „Sledujeme čtyři bandity. Jednomu je padesát, zbylí tři jsou ani ne třicetiletí. Neprojeli čtyři takoví muži tímto hnízdem?“

Barman naklonil hlavu ke straně. „Byli tři. Jednomu bylo asi padesát, druzí dva asi o polovinu mladší. Co provedli?“

„Jsou to sprostí vrazi. Kdy tu byli?“

„Včera večer. Jedli tady a pak jeli dál. Koho zabili?“

„Mimo jiné mého otce. Kterým směrem odsud odjeli?“

„Na jih.“

„Tam leží Lubbock, je to tak?“

„Ano. Je to asi pětadvacet mil.“

„Ve městě smažou stopu,“ zabručel jeden z kovbojů. „Než se dostaneme do Lubbocku, budou dávno pryč. A nikdo na světě nám neřekne, kam jeli dál. Měli bychom to vzdát a vrátit se domů, Bobe. Tvoje matka je na ranči

sama.“

„Nikdy to nevzdám,“ pronesl mladík. Pak ale pokýval hlavou a řekl: „Máš pravdu, Earle. Matka je sama a bez ochrany. Vraťte se. Já pojedu za bandity sám.“

„V žádném případě,“ odporoval Callaghan, „sám proti těm zabijákům nemáš ani nejmenší šanci. Na to zapomeň, Bobe.“

„To byl rozkaz,“ trval mladík na svém rozhodnutí. „Jste zaměstnanci našeho ranče a já teď stojím na otcově místě. Když řeknu, že pojedete nazpět, tak to taky uděláte. Jinak...“

„Přestaň, Bobe,“ přerušil ho Callaghan. „Co jinak? Chceš nás propustit. No dobrá, jen nás vyhoď. Kdepak, to ani nemusíš. Dávám výpověď. Od teď už v sedle Wilsonova ranče nejezdím. Co na to říkáš?“

Kovboj vyzývavě sledoval mladíka, v jehož rysech to pracovalo. Kousal si spodní ret.

„Slyšels,“ zavrčel Callaghan. „A vy ostatní mějte rozum a taky před něj hod'te výpověď. Pak můžeme jet, kam se nám zlíbí, a on nám nemůže poroučet.“

V Hastingsových očích to zablesklo. „Chápu.“ Ušklíbl se a pohlédl na Boba. „Dávám taky okamžitou výpověď, Bobe,“ prohlásil. „Zbytek platu, který mi dlužíš, ti věnuju.“

„Zatraceně, přece mě nemůžete nechat ve štychu,“ řekl Bob Wilson.

„Ale můžeme,“ pronesl Malone. „Taky já končím. A co ty, Kirku?“

„Já se taky nenechám komandovat tímhle zelenáčem. Přidávám se k vám.“

Čtyři kovboji vzali pivo a posadili se ke stolu. Boba si již nevšímali.

Mladík zuřil, ale nechtěl se za žádnou cenu vzdát. Poháněla ho nenávist k vrahům jeho otce. A nechtěl se vrátit k matce a přiznat jí, že hodil flintu do žita. To mu

pýcha nedovolovala.

„...dožeň ty psy a zabij je. Nemají cenu vzduchu, který dýchají...“ tak to řekla jeho matka.

Bob zaplatil pivo a vyšel ze saloonu.

Earl Callaghan řekl: „Kene, my dva budeme sledovat tady toho kohouta. Vy dva, Jacku a Kirku, jeďte nazpět. Není dobré, aby Corinna byla na ranči dlouho sama. Hunter a jeho bandité nám předvedli, jaká pakáž se potlouká krajem.“

Callaghan vstal a přistoupil k oknu. Venku právě Bob odvazoval koně.

Odvedl ho kousek stranou od břevna a vyhoupl se do sedla. Pak se rozjel.

Earl Callaghan zatnul zuby. Jeho rty tvořily jen bledou tenkou linku. Samozřejmě neměl ani v nejmenším v plánu nechat Boba v nouzi. Považoval by to za zradu svého šéfa a přítele Sama Wilsona. Zároveň se ale odmítal nechat komandovat tím chlapce. Na to měl Bob málo zkušeností.

Zmizel mu z dohledu. Callaghan se vrátil ke stolu a dopil pivo. Kývl na Kena Hastingse. „Jedeme za ním.“

Hastings dopil, vstal, urovňal si opasek se zbraní a prohlásil: „Ano, jedeme za ním. Dlužíme to Samovi a Corinně.“

Oba muži vyšli z výčepu.

Bob Wilson právě míjel poslední domy.

Neotočil se...

Projížděli jsme mezi balvany vysokými jako patrový dům. Předě mnou jeli Mexičan a Ringo, za mnou další dva bandité. Podkovy koní zvonily. Tu a tam zafrkal některý z koní! Měl jsem dojem, že projíždíme pecí. Skály pohlcovaly teplo a vyzařovaly ho nazpět.

Ale ani bandité už nebyli tak pozorní jako na počátku cesty. Skaliska končila u úzkého potoka. Zastavili jsme a sesedli, aby se koně mohli napít a abychom se osvěžili i my.

„Dávej pozor na marshala,“ řekl Mexikán, který byl zřejmě vůdce bandy. Chování této bandy potvrdilo mou domněnku, že pod vedením Juana Alvareze pročesává zemi více menších skupin.

Můj remington měl za opaskem Ringo. „Jen ať tě nenapadnou nějaké nesmysly, hvězdonoši,“ varoval mě Ringo. Byl to vysoký světlolasý muž se zastřiženým knírem. „Vůbec mi nebude vadit, jestli tě pošlu za tvými předky.“

Vzal jsem koně za ohlávku a vedl ho k potoku. Ringo šel pomalu za mnou. Jeho pravice spočívala na pažbě koltu. Jeho koně převzal jiný z chlapů.

Můj kůň sklonil hlavu k hladině. Poklekl jsem, nabral jsem spoutanýma rukama vodu a omyl si obličej. Mým očím se ulevilo. Zašilhal jsem směrem k Ringovi. Dřepěl dva kroky ode mé a také si umýval tvář. Můj pohled sjel doprava, kde se zbylí tři bandité zabývali sami sebou a svými zvířaty.

Vyskočil jsem na nohy. Taková šance se již nemusela opakovat.

Rychlý pohyb a vytrhl jsem pušku od sedla. Tři dlouhé skoky a byl jsem kus od potoka. Dobil jsem pušku a od boku jsem namířil na bandity. „Nesahejte na bouchačky!“ vykřikl jsem. „Kdo udělá špatný pohyb, schytá kus olova!“

Chlapi se ke mně otočili a napřímili se.

Ringo se zasmál. Schválně pomalu vytáhl revolver z pouzdra. Namířil jsem na něj. „Chceš zemřít jako první?“

„Myslíš si, že bychom nechali u sedla nabitou pušku?“ prohlásil posměšně Ringo. Natáhl kohoutek a namířil na mě. Jeho škleb zmizel. Stiskl jsem spoušť. Cvaklo to

naprázdno. Bylo to jako švihnutí bičem. Ti darebáci mě převezli. Kolt v Ringově ruce sebou trhnul. Se zaburácením vylétla z hlavní kulka. Ale bandita předtím poněkud sklonil ruku. Kulka se zbořila do země pod mýma nohama.

Vzchopil jsem se. Moje zklamání bylo obrovské, ale snažil jsem se nedat nic znát. Krátkými kroky jsem se vrátil ke koni a zastrčil pušku do pouzdra. Moje naděje, že uniknu, praskla jako mýdlová bublina. Zmocnila se mě beznaděj...

Asi po hodině jsme pokračovali v cestě. Seděl jsem na svém koni. Předě mnou visel mrtvý bandita. Kolem bzučely mušky. Přilákal je pach krve. Také nad dvěma mrtvolami na hřbetě dalšího koně se vznášel roj much.

V dálce se tyčily vysoké skály. Před nimi se táhlo území plné rozeklaných pahorků, mezi nimiž se nacházely pásy nahnědlé trávy. Okolo nás se prostírala jednotvárná vysušená krajina s vyschlými koryty, skupinami trnitých keřů, s kaktusy a hromadami kamení.

Slunce se sunulo k západu, stíny se dloužily. Vedro ale zatím nepolevilo. Moje naděje, že jim uniknu, byly odvanuty větrem jako prach.

Když se smrákalo, vynořila se před námi změť stanů a chatrčí, které se snad ani nedalo říkat tábor. Byla to skrýš v úžlabině mezi skalami a kopci. Okolo stály stráže. Když jsme projížděli soutěskou, skočil nám do cesty muž. Držel pušku.

„Juan se svými lidmi se vrátil asi před půl hodinou,“ prohlásil ten chlap. „Střetli se s cizinci, kteří projížděli přes Staked Plains. Někteří z našich byli zabiti a zranění.“

„Taky tenhle marshal se ometal v Llanu,“ odpověděl Mexičan.

Pak jsme jeli dál. Strážce zmizel mezi skalami.

Vjeli jsme do údolí. Z chatrčí a stanů vylezli muži, ženy

a děti. Nějaký pes skákal kolem mého koně a štěkal.

Nyní jsem také spatřil, že na úpatí kopce na západě stojí nějaké ohrady, v nichž byly kozy, ovce a prasata. Napočítal jsem asi tři tucty lidí. Vodu zajišťoval malý potůček, který se vléval do napajedla. Bandité postavili ohradu pro koně tak, že zvířata kdykoliv mohla z jedné strany k napajedlu.

Dojeli jsme doprostřed tábora. Bandité seskákali z koní. Na volné prostranství vešla nějaká žena. „Vidím, že přivážíte mrtvého Rona. Zastřelil ho tady ten sviňák?“ ukázala na mě.

„Došlo k boji,“ řekl Mexičan. Mezitím jsem věděl, že se jmenuje Pablo. „Byl zabit v boji.“

„Je mrtvý,“ řekla žena. Měla rezavé vlasy. Upírala na mě hnědozelené oči. Nebyla hezká, ale ani ošklivá. Ve tváři se jí usadil hořký výraz. „Ron byl můj manžel,“ řekla. „Tys ho zabil. Aby tě peklo pohltilo!“ vykřikla nenávistně.

Ale pak přišel Juan Alvarez. Musel to být on. Byl střední postavy a širokých ramen. Pod nosem měl dlouhý černý knír. Na jeho hrudi se křížily dva nábojové pásy. Byl oblečený v černé. Knoflíky na jeho kabátě byly vyrobeny ze stříbrných mincí.

„Sesedni,“ poručil mi Pablo.

Přehodil jsem pravou nohu přes sedlovou hrušku a sklouzl z koně. Byl jsem celý ztuhlý. Nohy mě bolely. Protáhl jsem si ramena.

„Ty jsi marshal,“ prohlásil Juan Alvarez se silným přízvukem. Měřil si mě pronikavým pohledem. „Byl jsi na naší stopě?“

„Ne, sledoval jsem muže jménem John Hunter a jeho komplice. Jsou to lupiči a vrazi a čeká je šibenice.“

„Tys zastřelil několik mých lidí, marshale. To se mi skutečně nelíbí. Co ten Hunter uloupil?“ V jeho otázce jsem rozpoznal skutečný zájem. Hleděl na mě s chladným jiskřením v očích.

„Mnoho dolarů,“ řekl jsem.

„My jsme se srazili se čtyřmi gringos,“ pronesl Alvarez. „Byli to ti chlapi, které pronásleduješ?“

Přikývl jsem. „Ano, asi to byli oni.“

„Caramba!“ vykřikl bandita. „Ti tedy u sebe mají balík peněz.“

„Dvacet pět tisíc dolarů,“ řekl jsem. „Mezitím už ale asi dojeli do Lubbocku. K těm penězům se už nedostaneš, Alvarezi.“

Přiskočil ke mně, napřáhl se a uštědřil mi políček.

Hlava mi odlétla na stranu, klobouk se mi svezl z hlavy. Pak mi zabořil pěst do žaludku. Nedobrovolně jsem se předklonil. Jeho ruka mě popadla za vlasy. „Já nesnesu posměch, gringo!“ zavrčel.

Nemilosrdně mě rval za vlasy. Málem jsem vykřikl bolestí. Tvář mi po jeho úderu hořela. Ve vnitřnostech se mi zvedala nevolnost od té rány pěstí.

Pak mě ale pustil. Napřímil jsem se. Bolestí mi do očí vytryskly slzy.

„Prostě tě zabijeme, gringo,“ štěkl Alvarez. „Nejprve si ale podáme ty chlapy s penězi.“ V očích mu stála vepsaná chamtivost. „Pěťadvacet tisíc,“ zašeptal fascinovaně. „Tolik peněz pohromadě jsem nikdy neviděl. „Pablo, Ringo, Larry, zavolejte ještě další tři chlapy, za půl hodiny vyrážíme. Manuelito!“

„Ano, kapitáne?“ přistoupil před něj jeden z banditů.

„Přivaž toho gringa k ohradě a dávej na něj dobrý pozor. Až se vrátíme, budeme oslavovat a pak ho pošleme k čertu, aby se všichni pobavili. Ručíš mi hlavou, že neuteče. Jestli tady nebude, až se vrátím, zabiju místo něho tebe.“

Odplivl si mým směrem a pak se otočil.

Manuelito zavolal dvě jména. Chopily se mě silné pěsti a vlekly mě pryč. Manuelito kráčel za mnou. Pak mě

přivázali k ohradě s kozami. Za kotníky mě přivázali ke dvěma sloupkům ohrady a rozpažené ruce k hornímu břevnu.

Tito chlapi se mnou nezacházeli v rukavičkách.

Po půl hodině jsem viděl, jak Juan Alvarez s pultuctem jezdců opouští tábor.

Setmělo se. V táboře zaplálo několik ohňů. Ženy vařily večeri. V mé blízkosti se usadili dva bandité, aby mě hlídali. Třetí z nich přinesl chrastí a dříví a zapálil oheň.

V táboře vládl poměrně klid. Vysoko nade mnou se na temně modrém nebi objevila večernice. Vrcholky hor se ještě leskly v zapadajícím slunci, ale na úbočích a v soutěskách se již sbírala tma.

Bandité a jejich ženy jedli. Já jsem nedostal nic. V krku a v ústech jsem měl sucho. Trpěl jsem žízní. „Dejte mi vodu!“ zavolal jsem na své strážce. „Jestli pojdu žízní, přijdete o potěšení, až mě budete zabíjet.“

„Už nebudeš mít čas umřít žízní nebo hladu,“ ozval se jeden z chlapů. „Pozitří je Alvarez nazpět a pak je s tebou konec. Už se začni modlit...“

Musel jsem se pokusit uprchnout v noci, až budou všichni spát. Zatím jsem na to sílu měl. Jenže každá další hodina by mě stála sílu a nakonec bych se snad už ani nedokázal postavit na nohy.

Začal jsem protáčet ruce v poutech. Tma zhoustla. Drsné provazy mi rozdíraly zápěstí. Pálilo to jako oheň, ale nevzdával jsem se. Opakovaně jsem zatínal svaly a vyvíjel tlak na provazy. A všiml jsem si, že se uvolňují.

Obyvatelé tábora se ukládali ke spánku. Ohně dohořívaly. V údolí zavládla naprostá tma. Nakonec hořel už jen malý oheň mých hlídačů. Dva z nich leželi na zemi, třetí seděl a kouřil. Uhlík cigarety se rozsvěcel, jak z ní potahoval.

Pak vstal. Uchopil pušku a odcházel. Jeho kroky

utichly. Sebral jsem se k poslednímu vypětí sil a podařilo se mi vyrvat pravou rukou ze smyčky. Pak už byla hračka osvobodit druhou ruku a nohy. Zůstal jsem ale stále v pozici, v níž jsem byl přivázán.

Hlídač se vracel. Blížil se ke mně. Každou chvíli si musel povšimnout, že jsem se dokázal osvobodit. Odrazil jsem se a skočil. Byl naprosto překvapen.

Moje pěst ho zasáhla do spánku. Sesul se na zem bez jediného hlesu.

Vzal jsem mu pušku a revolver. Pro jistotu jsem ho ještě udeřil pažbou, aby se neprobudil příliš brzy a nezburcoval tábor. To by byl konec mého útěku.

Plížil jsem se pryč. Dva spáči u ohně se neprobrali. O dvě minuty později jsem už byl u ohrady.

Na zemi ležela nějaká sedla. Na kůlech visely ohlávky.

Neměl jsem čas hledat svoje sedlo, vzal jsem první, které mi padlo pod ruku, stáhl jsem z ohrady jeden postroj a vplížil jsem se mezi koně.

Několik koní zpozornělo. Frkali a přešlapovali na místě. Jeden kůň zaržál. Zadržel jsem dech. Měl jsem pocit, že se mi zastaví srdce.

Nic se ale nedělo. Napjatě jsem vyčkával...

Uplynulo asi pět minut a já jsem začal sedlat koně. Pracoval jsem co nejrychleji. Pak bylo hotovo. Otevřel jsem ohradu a vyvedl koně ven. Pak jsem teprve nasedl.

Vtom se ozval ostrý výkřik.

Ten chlápek, kterého jsem uspal, se asi probral. Teď probudil celý tábor.

Zabořil jsem koni podpatky do slabin. Zvíře se vzepjalo. Vyrázil jsem směrem k jižnímu východu z prolákliny. Za mými zády se ozval pokřik. Tryskem jsem se řítil k východu ze soutěsky, kterým odjel i Alvarez se svými kumpány.

Muž, který tam držel hlídku, se mě pokusil zastavit.

Vystřelil. Strhl jsem koně stranou. Narazil jsem do bandity, který prolétl vzduchem.

V soutěsce byla naprostá tma. Neviděl jsem ani ruku před obličejem. Zbrzdil jsem koně a nechal ho jít krokem. Kdyby si tady zlomil nohu, to by mi moc nepomohlo. Doufal jsem, že se dostanu ze soutěsky dřív, než se bandité proberou a osedlají. Mezi skalními stěnami pak museli jet pomalu i oni.

Když jsem vyjel ze soutěsky, donesl se ke mně rychlý dusot kopyt. Nesl se ke mně kaňonem.

Znovu jsem pobídl koně ostruhami a vyrazil k jihovýchodu. Musel jsem se držet tohoto směru, když jsem se chtěl dostat do Lubbocku.

Když jsem pak jednou zastavil, slyšel jsem v dáli slabý zvuk kopyt, který vydávali moji pronásledovatelé. Ale ve tmě neměli ti darebáci šanci sledovat moji stopu. Pobídl jsem koně k rychlému tempu.

Bob Wilson dorazil do Lubbocku. Odvedl koně do stáje. Potom se vydal na obchůzku po saloonech. Všude se vyptával na Johna Huntera a jeho kumpány.

Nikdo ale bandity neviděl.

Mladík se rozhodl, že stráví nějaký čas v Lubbocku. Předpokládal, že se tu bandité ještě ukáží.

Přijeli druhého dne. Poté, co v pustině zanechali falešnou stopu, se rozjeli do Lubbocku. V tomto poměrně velkém městě, do něhož denně přijíždělo dost cizinců, se chtěli ztratit v anonymitě a později se vydat do Lakeview. V Lubbocku měla jejich stopa končit. Tady by se musel každý případný pronásledovatel vzdát. Nemohli tušit, že marsal Waco zná cíl jejich cesty.

Bob Wilson spatřil tři jezdce, kteří se blížili ulicí. Stál u

okna svého pokoje a sledoval ulici. Mladíkův pohled ztvrdl. Poznal bandity na první pohled. Na chvíli se zamyslel, kde může být ten čtvrtý, ale pak se soustředil na tyto tři. Projeli kolem hotelu.

Wilson otevřel okno a vyklonil se ven.

Bandité zamířili k saloonu. U vázací tyče sesedli a uvázali koně. Vzali své pušky a vešli do výčepu.

Bob Wilson se tvářil odhodlaně. Uchopil winchestrovku ležící na stole a vyšel z pokoje.

Nezajímalo ho, že jsou bandité v přesile. Byl si jistý, že bude mít na své straně moment překvapení.

Nedá jim nejmenší šanci, stejně jako to udělal Hunter s jeho otcem.

Bob opustil hotel. Přešel ulici. Tři koně u břevna skláněli znaveně hlavy. Na chodnících kolem cesty procházelo mnoho lidí a všichni měli zřejmě naspěch. Muži a ženy chvátali za svými záležitostmi, po cestě projížděly vozy. Městem se nesly různé zvuky.

Bob Wilson vešel do saloonu.

John Hunter stál u pultu, na levém rameni měl pověšeny sedlové brašny.

Hleděl na Wilsona, v ruce otáčel sklenkou s whisky.

U zdi vpravo od dveří se tyčil Merceer. Na opačné straně stál Cash Coleman. Náhodou spatřili Boba Wilsona, když přicházel do saloonu. Tiché cvaknutí, které prozradilo, že Coleman s Merceerem natahují kohoutky, přišlo pro Wilsona příliš pozdě.

Zkameněl.

Několik hostí, kteří seděli u stolů, se chvatně klidilo z předpokládané dráhy výstřelů. Vrzaly nohy židlí, ozvalo se šoupání nohou, ale pak se rozhostilo ticho. Člověk by slyšel padnout špendlík na zem.

„Co tu chceš, chlapče?“ zeptal se Hunter téměř mírně. Jen s námahou potlačoval vztek. Ten mladý pitomec se

postaral o to, že vzbudili pozornost, a lidé si je kvůli tomu, co se děje, zapamatují.

„Chci tě potrestat, Huntere,“ odvětil Bob Wilson. Jeho hlas zněl ochraptěle, jakoby posedle. „Zavraždils mého otce.“

„Byla to sebeobrana. Tvůj otec na mě mířil puškou.“

„Byla to vražda,“ odsekl Bob. „Sprostá zákeřná vražda.“ Wilson neprojevil nejmenší nervozitu. „Ať se tvoji kumpáni drží zpátky, Huntere. Vyřídíme si to jen my dva jako muži.“

„Jenže ty to odskáčeš, chlapče,“ zavrčel Hunter a postavil sklenku na pult. Pak o krok poodstoupil, jeho pravá ruka se vznášela vedle revolveru. Jeho výraz prozrazoval smrtící odhodlání. Přijal výzvu. Vtom se od zadních dveří ozval jasný hlas: „Zahod'te revolvery! Nebo do vás musíme nejprve napálit pár kusů olova?“

Nyní se teprve ukázal člověk, který promluvil. Byl to Earl Callaghan. Vešel do místnosti a mířil na Joshe Merceera. Za ním vešel Ken Hastings. Také on mířil puškou, avšak na Colemana.

Nejen bandité byli překvapeni. Také Bob Wilson byl zaskočen. To odvedlo jeho pozornost. John Hunter chladnokrevně využil příležitosti. Vytrhl kolt z pouzdra. Byl to čistý pohyb. Zbraň se napřímila, desperado natáhl kohoutek a vystřelil.

Vzápětí zaburácely zbraně ostatních mužů. Bob Wilson se zhroutil a Hunter se rozběhl. V předklonu střílel a hnal se ke dveřím. Rozrazil je a byl na ulici. Křídla dveří se za ním zhoupla.

Josh Merceer se po zdi svezl k zemi a svalil se na bok.

Cash Coleman upustil revolver a zdvihl ruce. Z ramene mu prýštela krev. Ken Hastings ležel na zemi. Earl Callaghan mířil na Colemana. Zvenčí se ozval dusot kopyt. John Hunter prchal tryskem z města.

Bob Wilson se posadil. Calaghan si oddechl.

Mladík doklopýtal k židli a posadil se. Rukou si svíral bok. Byla rudá od krve.

Earl Callaghan sklonil pušku. „Ani se nehni!“ varoval Coleman. Pak poklekl k Hastingsovi. Kovboj schytl kulku do hrudníku. Přerývaně oddychoval. Rty se mu chvěly a v očích mu zuřila bolest.

„Přiveďte někdo doktora!“ vykřikl Callaghan. Přistoupil k Merceerovi. Bandita byl mrtev.

Callaghan se napřímil. Vyšel na verandu. John Hunter byl pryč. Jeho cestu naznačoval jen zvířený prach.

Běželi sem dva šerifovi zástupci, kteří slyšeli výstřely. Jejich kroky zaduněly na prkenném chodníku. S puškami v rukou se zastavili před saloonem a tázavě hleděli na Callaghana, který stál na verandě. Ten řekl: „Uvnitř jsou zranění muži a jeden mrtvý. Poslal jsem už pro doktora.“

„Co se stalo?“ zeptal se jeden ze strážců zákona.

„Sledovali jsme s Bobem Wilsonem a Kenem Hastingsem bandu vrahů. Tři z nich jsme našli tady. Došlo k přestřelce. John Hunter, vrah mého šéfa, bohužel unikl.“

„Jděte dovnitř, pane,“ poručil jeden z mužů a namířil na Callaghana. „Musíme si ověřit vaši verzi. Až vyslechneme nějaké svědky, bude jasné, jestli půjdete za mříže, nebo ne.“

Vešli dovnitř. Šerifovi zástupci se vyptávali hostů. Nakonec měli jasno. Jeden z nich přistoupil k Callaghanovi a řekl: „Jak se zdá, mluvil jste pravdu. Na toho Huntera již existuje zatykač a na jeho hlavu je vypsána odměna dva tisíce dolarů. Je to dvojnásobný vrah.“

„K tomu ještě připočtete vraždu Sama Wilsona,“ řekl Callaghan.

Pak přišel lékař...

Jel jsem přímo do Lakeview. Jednalo se o malé hnízdo s asi třemi tucty domů, saloonem, nájemní stáji a metodistickým kostelem. Východně od města se táhl řetěz skalnatých kopců.

Přijel jsem ke stáji a odvedl koně dovnitř. „Vy jste už druhý cizinec, který dnes přijel,“ přivítal mě pacholek. „Jenže vy máte na rozdíl od něj hvězdu. Máte nějakou horkou stopu?“

„Dá se to tak říct,“ přikývl jsem. „Jak vypadal ten hombre, který přijel přede mnou?“

„Bylo mu asi padesát, šedivý, vyhublý...“

Věděl jsem, že jsem u cíle. Jen jsem nechápal, proč Hunter dorazil bez svých kompliců. „Je ještě tady?“

Stájník mlčky ukázal na koně v jednom z boxů. „To je jeho kůň. Je to ten, kterého pronásledujete?“

„Je to vrah...“

S posledním slovem jsem vytáhl ze sedlového pouzdra winchestrovku.

„Postarejte se mi o koně,“ řekl jsem. „Předpokládám, že dnes pojedu dál.“

Vyšel jsem ze stáje a zastavil se na hlavní ulici, lemované z obou stran domy. Podél nich se táhl chodník, který byl však na některých místech přerušovaný. Ulice byla rozrytá koly povozů a kopyty koní.

Rozhlédl jsem se. Byla to skutečně díra, kde chcipl pes. Zahlédl jsem několik mužů, kteří si hleděli své práce. Opodál se ozývala pila a bušení kladiva. Před malým obchodem si na kraji cesty hráli tři chlapci. Zdálo se, že na tomto klidném místě je všechno, jak má být.

A vtom jsem spatřil Johna Huntera. Vyšel ze saloonu, zastavil se až uprostřed ulice a zíral na mě. Měl klobouk

stažený hluboko do čela. Jeho oči se skrývaly ve stínu. Na levém rameni mu visely sedlové brašny. Jeho pravice spočívala na pažbě koltu.

Vykročil jsem. Pod mými kroky vrzal písek. Zápěstím pravé ruky jsem se při každém kroku dotkl koltu. Neměl jsem svůj remington. Ten měl za opaskem bandita jménem Ringo. Toto byla zbraň toho hlídače, kterého jsem dvěma ranami uložil ke spánku. Winchestrovku jsem nesl v levé ruce.

Zastavil jsem se deset kroků před Hunterem.

„Jak jste věděl, že pojedu do Lakeview?“ zeptal se.

„Brad Stanton nebyl mrtev, když jsem ho našel. Prozradil mi to.“ Pohledem jsem klouzal po okolí, protože jsem počítal se dvěma dalšími bandity. Možná mě už drželi v kleštích. Proklel jsem svoji lehkomyšlnost, s níž jsem prostě vjel do města, jako by se nic nedělo.

Jeho komplice jsem neobjevil, ani když jsem se rozhlížel po střechách. Nikdo. „Kde jsou vaši společníci?“ zeptal jsem se.

„Jsou mrtví nebo ranění. To já nevím. Ten mladý pitomec z Wilsonova ranče nás v Lubbocku zavlekl do přestřelky. Odstřelil jsem toho hlupáka.“

„Vzdejte se,“ zavolal jsem důrazně. „Jménem zákona vás zatýkám. Pomalu vytáhněte revolver z pouzdra a zahodte ho. Jestli budete klást odpor...“

Vytrhl kolt z pouzdra.

Také já jsem okamžitě tasil.

Zaburácely výstřely a slily se v jeden. Hunter se rozběhl. Já jsem se vrhl stranou. Jeho i moje kulka minula. Hunter vběhl za stálé střelby mezi dva domy. Já jsem klečel na pravém kolenu a také jsem střílel. Zmizel za rohem jedné budovy. Vyskočil jsem na nohy a vyrazil k nároží. Opatrně jsem nahlédl za roh. Hunter se skrýval na opačné straně domu.

Běžel jsem k druhému rohu, nakoukl jsem za něj, ale Huntera jsem neviděl. Opatrně jsem se vydal podél delší strany. Revolver jsem držel před sebou, ale hlavní k nebi. Pohled jsem upíral k nároží před sebou, protože se na něm mohl desperado zjevit každou vteřinou.

Nic se nedělo. Dostal jsem se až na konec stěny a vyhlédl za ni. Bandita byl pryč. Prosmýkl jsem se kolem rohu a čekal jsem. Sledoval jsem obě strany současně. Hunter se neukazoval. Rozběhl jsem se nazpět k čelní straně. Když jsem se dostal na ulici, spatřil jsem Huntera na její protější straně vedle jednoho domu. Zřejmě přeběhl ulici, zatímco jsem se plížil k zadní straně domu. Okamžitě vystřelil. Uskočil jsem stranou a hned jsem střílel nazpět. Ale to už Hunter zmizel za rohem.

To, že se mi postavil tak otevřeně, mi prozradilo, že chtěl tady v Lakeview všechno ukončit. Chtěl mě smést ze své stopy. Věděl jsem, že má v plánu vyzvednout svého syna. Stejně dobře jsem mohl jet na Wilsonův ranč a čekat tam.

Jenže já jsem také chtěl dosáhnout konečného rozhodnutí.

Byl jsem ve skrytu za zdí domu. Oba jsme vyčkávali. Musel jsem něco udělat, abych Huntera vylákal ze zálohy. Ale co? Měl jsem se mu nabídnout jako cíl, aby se ukázal? To mě mohlo stát krk. Ne, nechtěl jsem pokoušet osud.

Stáhl jsem se a podél zadních stran domů jsem běžel na kraj města. Zkontroloval jsem pohledem situaci a rychle jsem přeběhl přes cestu. Na druhé straně jsem se vracel ve skrytu za domy a doufal jsem, že si Hunter nevšiml, jak přebíhám ulici.

Pak jsem ho spatřil. Krčil se na nároží a sledoval kus ulice před sebou. Čekal, že se ukáží na opačné straně. Nehnul se ze svého místa, takže jsem věděl, že o mně nemá tušení.

Když jsem na něj zavolal, trhl sebou, jako by se ho dotkl žhavým železem. „Tady jsem, Huntere!“

Vyskočil na nohy, prudce se otočil. Kolt v jeho ruce se zaměřil mým směrem. Vystřelil jsem. Hunterovi se podlomila noha. Poklesl v ten okamžik, kdy stiskl spoušť. Jeho kulka prolétla vysoko nade mnou.

„To by stačilo!“ vykřikl jsem. „Příští kulka se vám zavrtá do hlavy, Huntere!“

Ozvěna utichla a na město se sneslo tísnivé ticho.

Hunter ležel na zemi. Zatínal zuby. V jeho očích se zračila zákeřná nenávist. Stále svíral v ruce kolt.

Natáhl jsem kohoutek. Rychlými kroky jsem se blížil k banditovi. Ničeho se neodvážil. Když jsem mu bral kolt, slyšel jsem, jak doslova skřípe zuby.

„Vaše cesta je u konce,“ řekl jsem. „Odvezu vás do Amarilla. Tam budete potrestán za své činy.“

„Krvácím jak podříznuté prase,“ zasyčel. „Jestli mě neobvážete, vykrvácím.“

„Tohle vás nezabije,“ odsekl jsem. „Vstávat. Jdeme ke stáji. Tam se postarám o to zranění.“

Zastrčil jsem revolver, vzal jsem Hunterovi brašny, chytil jsem ho za vestu a pomohl mu na nohy. Moje kulka ho zasáhla do stehna. Zůstala v ráně. Doufal jsem, že v této díře žije někdo, kdo se vyzná v ranhojičství. Jinak by Hunter musel vydržet až do Lubbocku...

Moje obavy se potvrdily. V Lakeview nebyl ani doktor, ani nikdo, kdo by uměl ošetřovat střelné rány. Takže jsem Huntera musel obvázat sám. „Musíme okamžitě vyrazit. Do večera bychom mohli být v Lubbocku. Tam je doktor, který se o vás postará, Huntere.“

Vedl jsem ho k nájemní stáji. Chvílemi sténal. Neměl

jsem s ním soucit. Zabil by mě, kdybych nebyl lepší než on.

Stájník mi pomohl připravit koně. Pak jsem Hunterovi pomohl nasednout. Vyjeli jsme ze dvora a otočili se na sever.

Hunter jel vepředu. Když jsme urazili asi deset mil, spatřili jsme před sebou dva jezdce. Jeli nám naproti. Byl to Bob Wilson a jeden z jeho kovbojů. Pokud jsem si dobře vzpomínal, jmenoval se Callaghan.

Zastavili jsme naproti sobě. Nozdry našich koní se téměř dotýkaly.

„Myslel jsem, že jste byl při té přestřelce v Lubbocku minimálně zraněn, Wilsoně,“ řekl jsem.

„Kulka mě jen škrábla na žebrech,“ odvětil mladík. „Měl jsem štěstí. Kde jste Huntera dostal, marshale?“

„V Lakeview. Chtěl tam zůstat několik dní zalezlý a pak se vrátit na váš ranč pro syna. Co se stalo s jeho kumpány?“

„Merceer je mrtev,“ odvětil Earl Callaghan. „Coleman má kulku v rameni. Sedí za mřížemi v Lubbocku.“

„Doufám, že nemáte v plánu sebrat mi zatčeného a pomstít se mu,“ řekl jsem Wilsonovi.

Mladík se vyhnul mému pohledu. Na chvíli dal najevo nejistotu. Pak mi ale pohlédl do očí a odvětil: „Ne, marshale. Budu se mít ale na pozoru jako lovecký pes, aby Hunter už neupláchl. Chci ho vidět viset.“

Bob Wilson a Earl Callaghan se k nám připojili. Jeli vepředu. Já jsem jel jako poslední, přede mnou Hunter.

Když se smrákalo, dorazili jsme do Lubbocku. Doktor vyřízl Hunterovi kulku z nohy, vyčistil mu ránu a přiložil na ni čerstvý obvaz. Pak jsem Huntera odvedl k šerifovi a požádal strážce zákona, aby ho přes noc zamkl do cely.

„Zítra za úsvitu jedu dál,“ oznámil jsem šerifovi. „Chtěl bych urazit cestu do Amarilla za tři dny.“

„Severně od města byl spatřen Juan Alvarez se svou bandou hrdlořezů,“ řekl šerif. „Včera jsme jednoho z nich zadrželi. Přijel do Lubbocku, jeden z mých zástupců ho zahlédl a vzpomněl si, že na něj existuje zatykač. Jmenuje se Ringo Monahan. Neprozradil mi, co ho přivedlo do města.“

„Neměl u sebe krom vlastního koltu také remington?“ zajímal jsem se.

Šerif přikývl. „Proč se ptáte?“

„Jejich banda mě zajala a vzali mi zbraně. Jejich úkryt se nachází ve skalnaté poušti na západě, nedaleko hranic s Novým Mexikem.“

Šerif vytáhl ze skříně revolver a podal mi ho. Vytáhl jsem z pouzdra ukořistěný kolt a nahradil ho vlastní zbraní. Kolt jsem věnoval šerifovi. „Mohl bych Monahana vidět?“

„Jistě.“

Šerif dloubl do Huntera. „Jdeme.“ Postrkoval vraha před sebou k celám. Šel jsem za nimi. Byly tam tři klece. V jedné seděl na pryčně Ringo a zíral na nás. V další seděl Cash Coleman. S podmračeným čelem si nás měřil. Ringo Monahan vstal, přistoupil k mříži, uchopil dva pruty a provrtával mě pohledem.

„Takže jsi dokázal utéct?“ zasyčel.

„Ano,“ odvětil jsem. „Utekl jsem. Tys spolu s Alvarezem a dalšími vyjel z úkrytu, abyste pronásledovali Huntera. Předpokládám, žeš měl za úkol zjistit, jestli se ukázali v Lubbocku. Kde čeká Alvarez?“

Monahan pustil mříže. Odvrátil se, přešel k pryčně a posadil se. „Severně od města, marshale. Někde na cestě do Amarilla. Vletí na tebe jako orel na krysu.“

Šerif mezitím zavřel Huntera do vedlejší cely. Odešli jsme z místnosti. Zaplatil jsem si v hotelu pokoj. Wilsona s Callaghanem jsem celý večer ani nezahlédl.

Nedůvěřoval jsem Wilsonovi. Slíbil, že se mě nepokusí připravit o zajatce, ale mohl jsem mu věřit? Nemluvil jen tak do větru? Byl naplněn nenávistí.

Předsevzal jsem si, že ráno vyrazím co nejdříve bez těch dvou. Když jsem povečeřel v saloonu, vrátil jsem se do hotelu a šel jsem hned spát.

Byl jsem vyčerpaný. Proto jsem spal hlubokým spánkem. Když ráno zabušil na moje dveře hotelový zřízenec, měl jsem pocit, že jsem sotva zavřel oči. O čtvrt hodiny později jsem vycházel z hotelu. Svítalo. Na západě byla ještě noc. Nad řekou, která Lubbock protínala a dělila na dva díly spojené dřevěným mostem, se válela mlha.

Šel jsem do stáje a osedlal svého a Hunterova koně. Odjel jsem s nimi k šerifově kanceláři. Jeden ze zástupců měl noční službu. Vyvedl Huntera z cely. Spoutal jsem zločincovy ruce před tělem, aby mohl ovládat koně. O pár minut později jsme byli z města venku.

Do přírody se vracel život. Slunce začalo zalévat krajinu hřejivými paprsky.

Přede mnou ležela pustina Llana Estacada s jeho kopci, stržemi, údolími a kaktusovými poli. Do Plainview to bylo přibližně šedesát mil. A na těchto šedesáti mílech mě mohla kdykoliv potkat záhuba, protože někde mezi Lubbockem a Plainview měl číhat Alvarez.

Jeli jsme přes písčité návrší. Nahoře jsem se zastavil a zahleděl se zpět. Daleko vzadu jsem spatřil dvě černé, pohybuující se tečky. Wilson a Callaghan. Rozhlížel jsem se na zbylé světové strany. V rozhledu mi bránily řetězy pahorků. Neviděl jsem žádnou známku toho, že by se mezi těmito kopci někdo skrýval.

Pokračovali jsme v cestě. Hunter mlčel. Vycházelo z něj jakési cíhavé očekávání. Věděl jsem, že se mě pokusí zaskočit a uprchnout. Nad jeho hlavou se již vznášela oprátka. Pokud by se mi podařilo dopravit ho do Amarilla,

byl by jeho život u konce.

Vjeli jsme mezi kopce.

Náhle zpoza zákrutu vyrazil jezdec. Zastavil se a široce se zašklebil. Byl to Juan Alvarez. Přitáhli jsme koním uzdy. Pohlédl jsem vlevo. Po úbočí sjížděli dva jezdci. Další dva se vynořili vpravo. Nemusel jsem se ani ohlízet, abych zjistil, že ze zády máme další.

Alvarez se pustil ze svého úkrytu s půl tuctem mužů. Ringo Monahan se nacházel v cele. To znamenalo, že za sebou mám jen jednoho jezdce.

Ti chlapi na mě mířili puškami a ovládali koně jen koleny.

Rozhodl jsem se prostřílet si cestu. „Až řeknu, vyrazíme!“ zasyčel jsem. „Vymáčkni z toho koně všechno, co v něm vězí.“

„To nedokážeme,“ zavrčel Hunter. „Ti chlapi nás zmasakrují. Ty krásné peníze. Jsou pryč. Alvarez s nimi může odejít na odpočinek.“

„Ještě jsme naživu,“ odvětil jsem tvrdě. „A dokud člověk žije, má naději.“

„Odemkni mi pouta a dej mi revolver, Waco.“

„Na to zapomeň. Vyrazíme na můj povel. – Ted’!“

Nasadil jsem koni ostruhu. Vyrazil ze stoje přímo do trysku. Jeho kopyta se téměř nedotýkala země. Kůň přímo letěl.

Juan Alvarez pozdvihl pušku.

Za sebou jsem slyšel rychlé údery kopyt. Začal jsem střílet. Alvarez pobídl koně a řítil se mi vstříc. Také jeho puška chrílila oheň, kouř a olovo. Můj kůň klopýtl a složil se na zem. Seskočil jsem, podařilo se mi dopadnout na obě nohy současně. Klesl jsem na levé koleno. John Hunter se prohnal kolem.

Střílel jsem jako posedlý. Jedna z kulek srazila Alvareze z koně. Několikrát se převalil a zůstal ležet s rozhozenýma

rukama.

Okamžitě jsem se otočil k chlapům, kteří se ke mně hnali zleva. Uprázdnil jsem další sedlo a zastřelil jednoho koně. Pak jsem se rozběhl k Alvarezovu koni, který se zastavil nedaleko. Ale jezdci, kteří přijížděli zprava, již byli blízko. Otočil jsem se a střílel. Jednomu z koní se podlomily přední nohy a pak se svalil na bok. Jezdec se kutálel po zemi. Druhý bandita se širokým obloukem otočil a ujížděl pryč. Chlap, který byl původně za mnou, zastavil prudce koně, otočil ho a rozjel se opačným směrem.

Jenže ten muž, kterému jsem zastřelil koně, nebyl ještě vyřazen z boje. Ocítl jsem se pod palbou. Ale byla to příliš velká vzdálenost pro přesný zásah z revolveru. Jeho kulky mě neohrozily.

Jezdec, který se řítí k jihu, přejel kopec a zmizel mi z očí. V příštím momentu se ke mně donesl zvuk výstřelů. Bandita nejspíš vjel na mušku Wilsonovi s Callaghanem.

Vypálil jsem jeden výstřel. Kulka vmetla tomu muži, který na mě střílel z revolveru, do obličeje spršku hlíny. Přestal střílet, vyskočil na nohy a utíkal směrem, kterým přijel. Nechal jsem ho běžet.

Pak jsem vyskočil na Alvarezova koně. John Hunter totiž neměl v úmyslu zastavit. Bezohledně zpracovával koně strahami, ostrými výkřiky ho popoháněl, vstal ve třmenech a nakláněl se co nejvíce nad koňský krk.

Snažil se mi uniknout.

Alvarezův kůň byl prvotřídní běžec. Yard za yardem jsem Huntera doháněl. Ohlédl se. Pak mi zmizel z očí za kopcem. Vyhnal jsem svého koně přímo do svahu. Z vrcholku jsem Huntera zase spatřil. Snažil se mi zmizet mezi dalšími pahorky. Pobídl jsem koně zase ke značné rychlosti.

Dohnal jsem Huntera v zářezu mezi dvěma kopci. Vzdal

to a zastavil. „Je konec, Huntere,“ řekl jsem. Zločinec si mě měřil očima, v nichž plála čirá nenávist. „Budeš v Amarillu viset.“

Jeli jsme nazpět.

Wilson s Callaghanem sesedli u Alvarezze. Očekávali nás. Když jsme u nich zastavili, Callaghan řekl: „Ten muž je mrtvý, támhle ten taky. Třetí je v bezvědomí.“

Ukázal jsem na nehybné tělo na zemi. „To je Juan Alvarez. Byl to jen vřed na tváři země...“

Opustili jsme toto místo a rozjeli se na sever. Cesta byla volná. Nemuseli jsme jet po křivolakých stezkách ze strachu před Alvarezovou bandou, mohli jsme cestovat po poštovní cestě, která vedla do Plainview...

To byl příběh o Johnu Hunterovi, který přišel o svou farmu a stal se z něj bezohledný desperado. Ukončil jsem jeho krvavou pouť. Tečku za jeho životem měl udělat soud a mistr popravicí. Na mě čekalo zase nové dobrodružství. Vydejte se na cestu se mnou, abyste ho také zažili...

KONEC

Willam Scott: Desperados

Z německého originálu

Desperados,

Texas Marshal, Bd. 72, přeložil Tomáš Butala.

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2005

© Verlagsgruppe Lübbe

GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Vydává Moravská Bastei MOBA, s. r. o

Kotlářská 53, 602 00 Brno

e-mail: moba@mobaknihy.cz

www.mobaknihy.cz

Redakce: tel. 541 126 067

Obchodní oddělení: tel./fax: 541 212 850

Sekretariát: tel./fax 541 248 329

Zasílatelská služba: 541 126 059 mobil 604 262 112, i sms

Odpovědný redaktor: Pavel Vlasatík

Technický redaktor: Z. S. Krejčí

DTP: studio MOBA

Tisk: Moravská typografie, a. s.